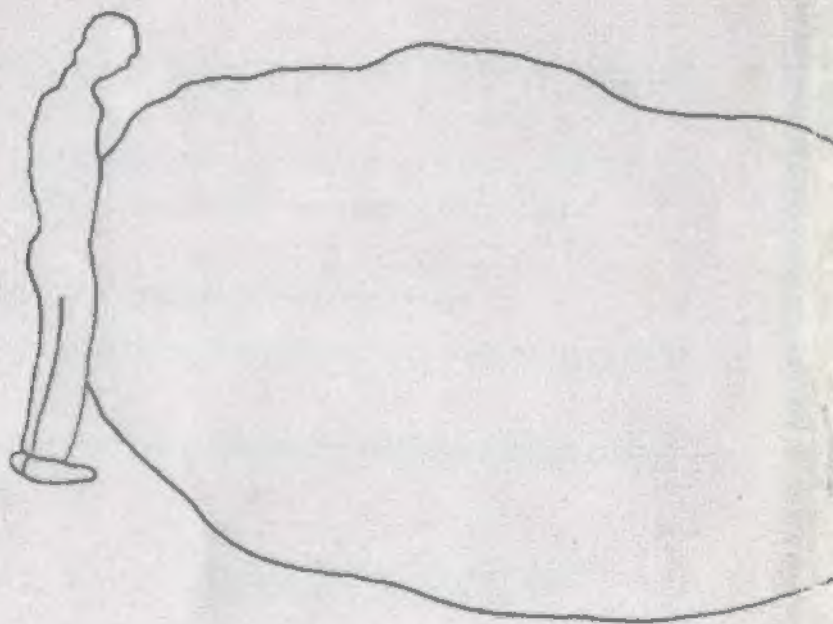

החיים כנמשל

בין האיש לפוליטי, בין הפרטי לציבורי

כשהייתי בן 20 התייצבתי למסה קריטית החודשית למען שבילי אופניים וחשקעה בתחבורה אלטרנטיבית. בכיכר רבין, לפני היציאה לרכיבה, גיסטין הציע לי לקנות את הפאנון "world within" המספר על מסעו של סטודנט למתמטיקה, אמריקאי לכן מהמעמד הבינוני, אל מחוץ למעגל הקפיטליזם. בלעתי אותו באותו לילה וידעתי שמשוהו בחיי הולך להשתנות. לפני חודשים אחדים, במרחק 5 שנים, פגשתי שוב את הפאנון של גיסטין בסניף של סלון מזל שבמצפה רמון. קראתי אותו מחדש ונדהמתי לגלות עד כמה הדברים שכתובים שם הפכו לרלוונטיים עבורי. הבנתי גם שרבים מהטקסטים המרגשים והמשמעותיים ביותר שקראתי בחיי הגיעו אלי ללא כריכה קשה, מקסימום מחוברים בסיכות מהדק. הפלייר שהניח בידי תומא שייק, הכתבה בעיתון של ארנה קזין, השיר שחילק בשיעור אהרון שבתאי. כל אלה תופסים מקום על מדפי לבי לא פחות מהספרים, על אף מקומם הגדול יותר במרחב הגשמי.

גיסטין שכתב את הפאנון הוא הספיק כבר להשתחרר לאחר שישב שנתיים בכלא בגלל ששחרר מינקים לחופשי. אני רוצה להודות לו וגם לסנטי שנתנו לי את ההשראה לכתיבת, הפקת והפצת הפאנון שאתן מחזיקות עכשיו. תודה גם לדודו גבע שנתן לי את האומץ להעדיף את המספריים והדבק על פני הפוטו-שופ.

מוקדש לקרלו ג'וליאני (1978-2001) ולרייצ'ל קורי (1979-2003)

קרלו נרצח על-ידי ג'יפ של המשטרה האיטלקית במהלך ההפגנות נגד ועידת ה-G8 שהתכנסה בגנואה.

רייצ'ל נרצחה על-ידי בולדוזר אמריקאי שנהג בידי חייל ישראלי ברפיח, בניסיונה לעצור הרס של בית שניהם חיים בלבי.

הנני מצהיר בזאת שכל הפרטים שמסרתי בטופס זה הם
כנים, נכונים, שלמים ומדויקים. ידוע לי למסירה
פרטים כוזבים נכונים היא עבירה על החוק.

**כל קשר בין האירועים והדמויות בספר
לבין המציאות הוא מקרי בלבד.**

אורי. קיץ 2005.

uri_ayalon@yahoo.com

זהו ניסיון

לחבר את האישי והפוליטי, מתוך הכרה עמוקה בכך שהם למעשה מאוחדים.

לטשטש את גדרות תחום הפרט, בתקווה ליצור חלל ציבורי בו אני שקוף.

להוציא מהארון את המוסתר, הסמוי והחבוי, בשם האמונה כי אור השמש מטהר.

לדבר על האיסור, לעשות את האסור, לאסור את האוסר ולשחרר את האסיר.

לספר משהו לחבריי הבורגנים שאינם יודעים מהו פאנזין, ובאותו זמן לחדש גם

לאקטיביסטיות המקצועניות.

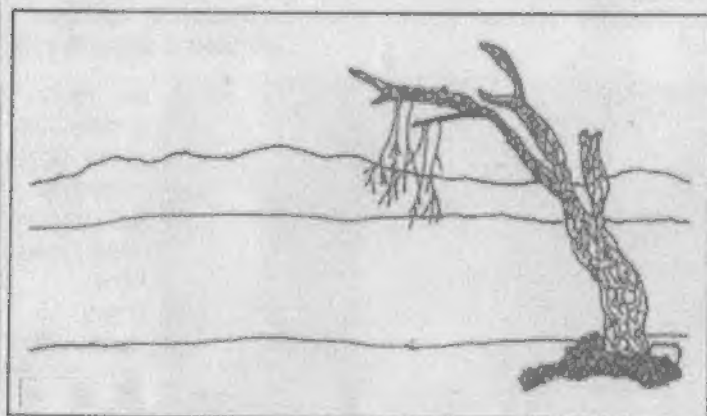
להקפיא לרגע את חורבן הדברים הנעלמים בנחרת הזמן.

לטעות ברווח שבין ההצטנעות ("אין לי מה לומר") לאגו ("הקשיבו לי").

להרהר ולערער על הסדר החברתי הקיים בשם חירות המחשבה ובשם החירות עצמה.

לתרגם את החיים למילים, להפוך את החומר לרוח, את המשל לנמשל, ולהפך.

לאתגר את האמונות שלי, לחשוף את הפחדים שלי, לפרוץ את הגבולות שלי.

תמונות מאוויאן

כיצד נסעתי קומוניסט וחזרתי אנרכיסט

הסיפור הזה מתחיל במאמר שרון ביקש ממני לכתוב ל"כאן" כששמע ממני את הכותרת של נסיעתי. אני זוכר שישבתי מול המחשב הזה ואחרי כמה ימים התקשרתי והמצאתי תירוץ למה אני והמילים שלי יישארו הפעם מחוץ לעיתון. לא הייתי מסוגל להדפיס את הסיפור הזה למרות שהוא היה כתוב לי בפנים. שיתוק מוזר מנע ממני לתרגם את האישי לפוליטי ולשחרר את הזיכרונות האינטימיים שלי לחלל הציבורי. הפרספקטיבה היא חברה טובה והיא מספקת לי גם תירוץ קלוש לאיסוף הארכיוני האובססיבי שלי. כך למשל דף מהיומן של התיכון מלפני עשור שהופך פתאום לנחלת הכלל, מזכיר לי ללמוד לחשוף את הדברים בזמן אמת. לא לחכות לשלב הנוסטלגיה, שכן אין טעם להסתיר דבר.

הפגנות המחאה נגד ה-G8 (ועידת מנהיגי שבע המדינות העשירות בעולם ורוסיה) התקיימו לפני שנתיים בעיירת הנופש הצרפתית אוויאן שעל גדות אגם לנדמק היפהפה. מול פסגת הקפיטליזם, שעסקה בין השאר בחלוקת השלל מהמלחמה בעיראק, התייצבו כ-100 אלף מפגינים. הגישה לאוויאן ולסביבתה (ברדיוס של כ-30 קילומטרים) התאפשרה רק עם תגים מיוחדים. בחירת המקום הכמעט בלתי אפשרי לחדירה גרמה לפיצול משולש בהתנגדות: שני מוקדים של הפגנות בשוויץ (וינבה ולוואן) ואחד בצרפת (אנמאס).

אוויאן עצמה איננה סתם עיירה אלא גם מותג של מים מינרליים פופולאריים. לכן אתר הכינוס עצמו מסמל גם את כשלון הקפיטליזם בסיפוק הצרכים הבסיסיים של אזרחי העולם ובחס מקור החיים החשוב מכל - מים. בנוסף לכך, חברת המים המינרליים "אוויאן" היא בבעלות התאגיד האהוב "נסטלה" (Nestle) שאחראי בין השאר על הרג תינוקות בואטמלה.

לאנמאס הגעתי עם עוד כ-20 צעירים מהעיר גרנובל. במשך סופשבוע אינטנסיבי בנינו ביחד את מה שעתיד להיות מחנה המאכלס אלפי אנשים. שלטים, ניסרנו עצים, חפרנו שירותים ובנינו אוהלים גדולים למטבח, להרצאות ולמי שיבוא בלי אוהל משלו.

בנוסף לניסיון להקשות על הגעתם של האנשים המשתתפים בכינוס ולהעביר מסר לציבור ולמנהיגים, ההתארגנות עצמה מחזקת את הרשת בין הארגונים המקומיים השונים שלוקחים חלק באירוע ויוצרת רשת של פעילים אינדיבידואלים מכל העולם. בשבועיים האלה פגשתי את האנשים הטובים ביותר בעולם: יולי שבהריון ואחיה השף, אדי מאוסטרליה שהניף את דגל האובוריזמים, טים מניו-יורק שבא אחר-כך לפלסטיין וגם מרטין האנגלי בן 40 שלא יכול להיכנס לאנגליה בגלל ששרף שדות גידול של מזון מהונדס. מרטין לא השתתף בהפגנות כי בלילה שלפני הלך לתלות שלט גדול על אחד הגשרים בעזרת סנפלינג. המשטרה תפסה אותו וחתכה את החבל שעליו נתלה. מרטין נפל מגובה של 20 מטר ושבר את כל הגוף.

כשפגשתי באנמאס את אנה הקומוניסטית הקתולית האדוקה חשבתי שזה יהיה השיא של נסיעתי. הנה מצאתי את הנפש התאומה שלי שחיה בדיסוננס הזה בין הדת לטרוצקי. אלא שכמה ימים לאחר מכן הגעתי ללוזאן רעב. האוכל היה מוכן וטעים במיוחד. כל אחת שילמה עבורו כפי שרצתה. כשסיימתי הלכתי לשטוף את הצלחת והתמסרתי לשטיפת כלים של אחרים. זו היתה הדרך שלי להגיד תודה על הסעודה שמישהו שאני לא מכיר הכין בשבילי. אף אחת לא הורתה לאחרת לבשל כמו שאף אחת לא ביקשה ממני לרחוץ את הכלים. הדברים נעשים לא מעצמם, אלא על-ידי אנשים. אנשים שמתכנסים לטובת מטרה משותפת. אנשים ששייכים לקהילה אחת. היא זמנית, לעיתים וירטואלית, לא לגמרי מלוכדת ולגמרי לא הומוגנית, אבל היא פועלת. מארוחת בוקר ועד חסימה של כל הצמתים בעיר - הדברים נעשים. ובקיף.

אחד המנגנונים החשובים להפעלת המחנה וגיבוש אסטרטגיה לקראת ההפגנות ההמוניות הן הפגישות הפתוחות המדמות את כיכר השוק או את האצטדיון של הדמוקרטיה הישירה האתונאית. הכינוסים המעוגלים הללו מתקיימים בדגש על דיון לא היררכי ובניסיון להחליט מתוך קונצנזוס. שוב ושוב מנסה הקולקטיב להעצים את אלו שנוטות לשתוק בגלל מגדרן, שפת אימן, ניסיוןן או כל סיבה אחרת.

סדנאות הכנה למפגש עם נציגי החוק מתקיימות ברציפות במשך היוםיים שלפני המהומות. קיים גם צוות משפטי ועזרה ראשונה. במקביל, יש גם כאלה שתפקידן להביא מידע על מקומות האחסון ודרכיהן של המשלחות. יש להן קשרים לתקשורת או שהן סתם מרחרחות במלונות ומגלות היכן מתאכסנים אלה שאמורים להגיע לכינוס באוויאו.

כשתגיעו כמה סטודנטים חנונים מאוקספורד והכריזו על פגישה בנושא הקמת קבוצת פעולה אלטרנטיבית שנקראת Pink and Silver (ורד וכסף), לא האמנתי שה"אוהבים" והמיליטנטים יצמחו לכדי בלוק מאסיבי ואפקטיבי שיספק גוד טיים לאלפי מפגינות. השעות שכיילנו בהכנת הבגדים, השלטים והאביזרים הנלווים חציפו אותי בתדירות יצירה כמותה לא ידעתי מאז ג' מרים. יחד עם ה-Pink & Silver רקדתי סמבה כל הדרך אל הגז המדמיע.

באמצע הפגנת הפתיחה בלואן התחיל לרדת גשם שוטף. בהתחלה כולם נעמדים. אחר-כך בורחים להסתתר מתחת לתחנוות אוטובוס ובתים ומתחילים להמציא תיאוריות קונספירציה שמסבירות מי מוריד עלינו גשם באמצע יוני. אחרי 20 דקות של גשם חזק אנחנו יוצאות החוצה תוך החלטה שהגשם הוא בעצם איתנו. כל רעם גורר צעקה קולקטיבית מחרשת אוזניים. כל התחזקות בורם של הגשם רק מחזקת את הצועדות ששותפות עכשיו לא רק להפגנת כוח אלא גם למקלחת קולקטיבית.

למחרת אני קם ב- 5:00 בבוקר בזכות חבורת מתופפות שעוברת בין האוהלים ומעירה את כולם (בהתאם להחלטה שנתקבלה על-ידי כלל דרי המחנה). בערך 5,000 צועדות למרכז העיר ואוספות בדרך מכל תבא ליד: לוחות פרסום, ברולים, פחים ולבנים. המטרה: לבנות בריקדות שיחשמו את הכביש מזינבה כדי למנוע את הכניסה למעברות שתיקח את המשלחות לאוויאן. ב- 8:00 בבוקר נורו פגזי הגז מדמיע הראשונים. אחרי כמה שעות של משחקי חתול ועכבר נודע לנו שהצלחנו לגרום לעיכוב של שתיים בפתיחת חוועידה.

חוזרים לנו במחנה אלא שאז אנחנו מגלים שאנחנו מוקפים בשוטרים. הם דורשים חיפוש באוהלים וחצגת תעודות זהות. אנחנו מסרבות. הם מחליטים לעצור אותנו. כאלף מפגינות מתיישבות ומשלכות ידיים ביחד. השוטרים תולשים 4 מפגינות כל 10 דקות. כלי התקשורת זורמים למקום כדי לתעד את הדרמה: מפגינות לבושות בוורוד נעצרות ללא סיבה. אחרי שלוש שעות מותחות פתאום שרשרת החזירים שמסביבנו מתקפלת ואנחנו חופשיות. גם העצרות חזרו. הניצחון מתוק והשיעור חשוב. סולידריות מנצחת את האלימות. הדלק של הדיכוי הוא הפחד מהמדכא. והעיקר לא לפחד כלל.

אחרי שלושה ימים אינטנסיביים של מחומות, מעצרים והכרזות מרגשות, מתכנסים באמאס תושבי העיירה שהוזמנו לארוחת גורמה טבעונית במחנה. התייצבו יותר ממאה תושבים ותושבות, חלקן בעלות חנויות וחברי מועצה. הוסבר להם איך המתנה פעל, מה זה ניהול עצמי ללא מנהיגים ואיך צמצמו את הפגיעה בסביבה. באיזשהו שלב קמה תושבת המקום, מבוגרת, ואמרה: "אתם בדיוק ההפך מכל מה שסיפרו לנו עליכם". קם אחר והציע ליתם את הרעיונות הללו בניהול העיר. התושבים עצמם התחילו לדבר על דמוקרטיה ישירה, אקולוגיה ומשמעות של קולקטיב. הפעילים לא ידעו את נפשם מרוב אושר. גם אני.

בלילה האחרון הגעתי לזינבה עם אריאל (שגם צילם את התמונות). תוך כדי אכילת פלאפל שמענו רעש מעבר לפינה. כשהגענו הסבירו לנו שהמשטרה כיתרה כ- 50 מפגינים שחסמו את הגשר וההמונים משני הצדדים מנסים לסייע להם. תוך כדי הקשבה להסבר פתאום נורים לעברנו עשרות פגזי גז מדמיע. כולם מתחילים לרוץ. אני נתקל במדרגה ומשתטח על הרצפה. הראש שלי נתקע במדרגה אחרת. המשקפיים שלי נופלות ואני מאבד את ההכרה. אנשים מתחילים לדרוך עליי. אריאל מציל את חיי. אנחנו מתמוטטים ברחוב צדדי ושוטפים את העיניים אחד של השני כמו שלמדנו בסדנאות ההכנה. אני מגלה ששתיים מאצבעות ידי השמאלית יצאו ממקומן. בחורה מקומית שבסך-הכל ירדה לראות את האקשן עוזרת לנו להגיע למרפאה שם נותנים לי זריקת הרדמה ומשם מזמינים אמבולנס שמביא אותי לבית החולים. בסך-הכל קצת יותר מ- 1,000 פרנקים שווייצריים שהם כמה אלפי שקלים עבור הטיפול הרפואי.

היה שווה לי להימרת על הרצפה ולשלם על כך (השתתפות עצמית) בזכות הרופא שסיפר שלמרות שלהוריו יש בית בניו-יורק הוא מסרב לנסוע לארה"ב כחרס פוליטי מאז ה- 11 בספטמבר. וגם בזכות הפקידה השחורה שכשהתלוננתי בפניה על המחיר העצום שאני נדרש לשלם עבור טיפול רפואי (תוך איום שלא אוכל להיכנס יותר לשוויץ אם לא אשלם) היא פתחה את צוהר לבה בפני וסיפרה: "הגעתי לכאן עם הילד שלי כי לא יכולתי לפרנס אותו לבד בנמיביה. אבל גיליתי ששוויץ היא ארץ קרה עם אנשים קרים. אני לא מכירה אפילו את השכנים שלי. כל אחד כאן חושב רק על עצמו. זה לא מקום טוב לגדל בו ילדים. אני אמנם עובדת בבית-החולים אבל גם אני לא יכולה להרשות

לעצמי לקבל שירותי בריאות".

מארס 1995 MARCH

FRIDAY
MARCH 1995

3

יום שישי
אדר ב' תשנ"ה

כ"ה

3

הכנסת אברהם שאלו מנהל קרן	7.00
עיר גורם מנצי. אגף פנימה	30
רפובליקת ע"י זה, מנצי אהר. מנצי שני	9.00
מנצי ז' סנה אהר מנצי אהר-מנצי	30
זה רפובליקת ע"י זה ט אהר אהר שאלו	9.00
מנצי אהר אהר אהר אהר אהר אהר	20
ג' ז' שאלו. אהר אהר. אהר אהר	10.00
שאלו מנצי, האהר מנצי. מנצי אהר	30
מנצי אהר אהר אהר אהר אהר	11.00
אהר אהר אהר אהר אהר אהר	50
אהר אהר אהר אהר אהר אהר	12.00
סוף: אהר אהר אהר אהר	30
	17.00
(מנצי אהר אהר אהר אהר)	30
	17.00

SATURDAY
MARCH 1995

4

יום שבת
ב' אדר ב' תשנ"ה

מקור

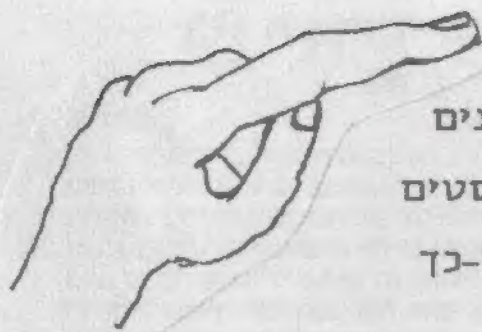
עיר יום 5.01, תיא 5.19, חיפה 5.12

מנצי יום 6.13, תיא 6.25, חיפה 6.13

מנצי חשבונית ח"פ בשנה

דברי האיכר השיכור

"ילדי בורגנים

כמה קל לכם להיות שְמאלנים
כמה קל לכם להיות אֲנרכיסטים
כמה קל לכם לשמור לאחר-כך
פְּשיסט קטן בתוכם.

ילדי בורגנים עָלה בְּיָדֵי לַחֲיוֹת
מִפְּרִי־לִגְיוֹת שְׁנַתְנוּ לָכֶם הוֹרִיכֶם.
אֱלֹהֵי חַיִּים מְכֻבָּדִים יֵשׁ לָכֶם ילדי בורגנים,
מֵהֶכֶת שִׁלְכֶם לֹא יוֹצֵאִים כֹּמְרִים וְלֹא סוֹהָרִים,
רַק מִשְׁכִּילִים וְאֶמְנִים וּמִדַּעְנִים.
כִּמָּה שֶׁאַתֶּם מִתְקַדְמִים ילדי בורגנים,
הַנְּבֻזוּיוֹת שִׁלְכֶם נֶעְלֹת לְאֵין עֶרֶךְ. אֲבֵל
אֲנִי מִפִּיר אֶתְכֶם. בּוֹאוּ

בּוֹאוּ אֵלַי עֲלוּבֵי נֶפֶשׁ

אַלְטֵף לָכֶם קִצַּת אֶת הָרֵאשִׁים שִׁלְכֶם
וְאַחֵר-כֵּן אֲכַנִּיס לָכֶם בַּעִיטָה

בְּאַחֲזָרִים

נִבְלוֹת."

(יאניס אינפנדיס, מיוונית: רמי סערי)

בין המרבד הצבעוני לדגל השחור

מה זה "אנרכו-קווירי"?

פרולוג

לא מזמן פרידה, השכנה המבוגרת מלמטה, שאלה אותי בחדר המדרגות "מה זה הדגל השחור שיש לך במרפסת?". כל-כך התרגשתי שסוף סוף מישהי מתעניינת בפייסת הבד שתקועה באדנית של הרוקט מאז ההפגנה במחסום כיסופים בשבוע שבו כותותינו קטלו עשרה ילדים שהפגינו ברפיח והפכו 1,650 בני-אדם למחוסרי בית. כל מה שיצא לי מהפה זה "הדגל מסמל אנרכיזם". היתה שתיקה בינינו, אז הוספתי בחיך הכי רחב שלי "אני אנרכיסט". היא חייכה בחזרה ופנתה אל המדרגות לפני שהספקתי לשאול אותה מה היא חושבת על המרבד בצבעי הגאווה ששוכב מחוץ לדלת ביתי, ולהציע שנשב על תה צמחים ועוגיות כדי לדון בנושאים החשובים שהסמלים האלה מייצגים.

בעוד אני מספר לאחותי על פרידה השכנה האנרכיסטית, בדרך לקומה השלישית של תרבות הצריכה, אני מגלה כתובת באדום על קיר המעלית: "Punk is not Dead" ולצדה A טאה, סמל האנרכיזם. "אנחנו בכל מקום" אני משויץ בפני אחותי ומסביר לה שהפאנק נמצא מעבר למנעד המוסיקלי שלי (שנע בין חווה אלברשטיין לאהוד בנאי) אבל הוא גם תנועה חברתית ואורח חיים אלטרנטיבי עם שורש או פוטנציאל פוליטי. פתאום הממושקף שעולה איתנו במעלית של דיזינגוף סנטר מתקן אותי ואומר: "Punk Can not Dead". אני שואל אותו אם הוא מכוון לכוונת המשורר (של הכתובת שעל קיר המעלית) וחוא מהנהן מחויך תוך כדי חשיפת טוש לורד אדום שהוחבא בכיסו. הגענו לקומה השלישית והוא נעלם לפני שהספקתי להתחיל איתו.

אבל מה זה בכלל אנרכיזם?

אנרכיזם הוא הגרעין האידיאולוגי לתנועה שהתפתחה במהלך המאה ה-19 וביקרה את תפקידה של המדינה במהפכה שהציע הסוציאליזם. דרך ארוכה עשתה התנועה מאז ניסחו הפילוסופים גודוויין, בקוויין וקרופוטקין את עיקרי רעיונותיה ועד שפרצה שוב לתודעה העולמית בזכות ה-Black Bloc ("הגוש השחור") הנוהג לחסום את כינוסי מנהיגי הקפיטליזם הגלובלי ואף לנפץ חלונות ראוות של תאגידים ענקיים מרושעים במיוחד.

האנרכיסטיות רואות במנגנונים השונים של המדינה כלי שרת בידי שליטים שטובת הכלל לאו דווקא מוצבת בפניהם כמטרה עיקרית. הביקורת האנרכיסטית מתרחבת גם אל ריכוזי כוח אחרים מלבד המדינה כמו תאגידים, הנהלות וכל יחסי כוח שבבסיסם אוטוריטה (מרות) או היררכיה. מלבד השליטה המוחלטת של צורות ההנהגה מציב האנרכיזם אלטרנטיבה המשלבת אינדיבידואליזם וסולידריות, וכן יסוד מוסרי יציב לצד גמישות ופתיחות לשינויים. למעשה מערער האנרכיזם על הדיכטומיה בין השינוי המוסרי הפנימי לתמורה הפוליטית החיצונית. המטרה היא מימוש עצמי, כלומר אושר, והאמצעי הוא עצמאות, כלומר אי-תלות וחירות אמיתית. לא חירות פורמלית המוענקת ומפוקחת על-ידי המדינה ומושתתת על עבדותם של אחרים, אלא חירות מוחלטת.

בנינו לקומוניזם אין המדובר במהפכה אוטופית שיש להמתין לבואה, אלא דרך חיים שניתן ורצוי לקיימה כאן ועכשיו מבין האלטרנטיבות הרבות שהאנרכיזם מציע לבניית חברה ללא שליטים, זו הקרובה ללבי היא יצירת קהילות שיתופיות בנייה אוטונומית נטולת היררכיה ובאמצעות דמוקרטיה ישירה קהילה כזו מושתתת על יחסים כנים בהם כולם משתתפים (בפועל) ולא רק מיוצגים (פורמאלית) כמו-כן, ובניגוד לאנרכיסטים רבים, אני מאמין כי בבסיס נקודת המבט האנרכיסטית עומדת תפיסה אוטופית לגבי טבע האדם. זו גם משמשת לי כאחד הנימוקים לויתור על הקניין הפרטי ולבעלות משותפת על המשאבים

שלא כמו המדינה, שהיא מסגרת מלאכותית והיסטורית, אני רואה בחברה מסגרת טבעית ואף הכרחית לבני-האדם אלא שצורות הקיום החברתי נתונות לשיפור מתמיד. תרבויות אנושיות קדומות ידעו שלב איזונומי שבו עצם הצורך או התפיסה של שלטון נעדרה לחלוטין גם לפני כ- 500 שנים הסתכלות על כדור הארץ הראתה מעט מאוד מדינות וגבולות והרבה שטחים פתוחים עצם אפשרות שיפור ושינוי צורות ההתארגנות החברתית-אנושית חושפת את המניפולציה של המוסדות הטורחים על הנצחת הצורה הקיימת (והשולטת) כיום זו המנסה להכפיף את זכויות האדם (השייכות לאדם באשר הוא אדם) לשייכות אזרחית (הניתנות על בסיס דת, גזע או לאום).

אנרכיזם זה ביטול כל צורות השלטון ופירוק מנגנונים המרכזים בידיהם כוח, זה האמונה שבני אדם יכולים להיטיב את מצבם בצורה קולקטיבית, זה הרחבה מקסימלית של חירותו של היחיד, זה פריקת עול ופריצת גדר, זה העדפת הסולידריות על פני התחרותיות, והנדיבות על פני הקמצנות אנרכיזם זה לשחרר ולהשתחרר מכל סוג של דיכוי או ניצול ובשל גיל, מגדר, נטייה, מוגבלות, גזע, לאום, דת וגם דיכוי בעלי-חיים או ניצול לרעה של משאבי הטבע, זה לפרק את הקונבנציות החברתיות, זה לצרוך פחות ולחיות יותר זה ליצור תרבות אלטרנטיבית, זה להעביר את הכוח לעם, לאנשים, לנשים, זה לא לחכות למהפכה אלא לחיות אותה אנרכיזם זה לרום כשהאוטובוס תקיע בגלל מתקן מחזור הבקבוקים שנפל על הכביש ופשוט להזיז אותו, זה לשתול גינה אורגנית בחצר של הבניין, זה ללמוד לתקן פנצירים באופניים בעצמך, זה לשיר בקול בים, זה לשתות מהברו, זה לצלם רגשות ומידע במכונת צילום ולפור בכל מיני מקומות. אנרכיזם זה להיות קוויירית, חריגה בעברית.

ומה זה קויריות?

התיאוריה הקוירית מערערת על הטבעיות של הגדרות מיניות ורואה את הקטגוריות חשונות של המיניות כהבניה חברתית ולא כנתון טבעי כלומר, שהתפיסה של הומוסדסואליות כזהות מינית היא המצאה חדשה יחסית שהתגבשה במאות ה-18-19 ורק במקביל אליה התפתחה הזהות ההטרו-סקסואלית תודה, פוקו התיאוריה הקוירית מתייחסת לזהויות האלו, כמו גם לזהות הגברית והנשים, בצורה גמישה יותר מזו אליה הורגלנו אני יכולה לבחור במגדר שלי כמו גם בנטייה שלי שוב, ואני יכול גם להתחרט, ואז קצת לשחק איתם, ושוב

המין והאהבה של קוירים וקויריות אינם משרתים את המטרות החברתיות של העולם הקפיטליסטי (המבוסס על תועלת, ניצול וניכור, ולכן הינו דכאני באופיו), אלא כופרים בסדר החברתי הקיים ומציעים אלטרנטיבה קוירים מאמצים בשמחה את השונות. הם אינם שואפים להיות תמונת מראה (הפוכה אך זהה) של החברה הסטרייטית, הם לאו דווקא שואפים למונוגמיה או למשפחה בכלל. והם אינם בהכרח דומים לשום דבר מוכר הטרוסג'נדר מאתגר את יציבותו של רמשולש מין-מגדר-תשוקה, ממש כמו שהפליט קירא תיגר על הגדרותיה של מדינת הלאום ועל תקשר אדם-חולדת ואדם-אורת.

אז מה הקשר בין קוויריות לאנרכיזם?

מעבר לשימוש בפרקטיקה של טשטוש מגדרי כמו ב- Black Bloc (כוכן לבשות בשחור ומסתירות את הפנים) או ב- Pink & Silver (משחקים בחילופי מגדר) אצביע על חמש נקודות עקרוניות המקשרות בין שתי התנועות או הרעיונות.

א-נרכיה = ללא שלטון. ומי שולט היום בעולמי גברים לבנים עשירים וסטרייטים. עצם העמדה העירשת כנגד יחסי שליטה או כנגד יחסי דיכוי היא קווירית כמו שהיא אנרכיסטית. פעם, במדינה הדיקטטורית, לדבר על הדיכוי של המדינה היה מעשה דמוקרטי היום, במדינה "הדמוקרטית" (שבה יונגנוני הדיכוי סמויים) להצביע על מנגנוני השליטה והניצול הממסדיים זה מעשה אנרכיסטי. שלא לומר חתרני.

הקהילה. האנרכיזם רואה במדינה כלי הפוגע בסולידריות הכלל אנושית והדחילה הקווירית היא להילה ביולוגמית בעלת אגנדה משותפת ואף תרבות רדיקלית חוצת-גבולות הקרילה הזו מקיימת קשרים וירטואליים כמו גם מפגשים בכוניסים, הפגנות ופסטיבלים ככזו הקהילה הקווירית יכולה להיות תחליף לכהילה ההומו-לסבית שהחלה להתפרק כשהחליפה את תרבות החריות בניסיון להיות חלק מהחברה רסטרייטית-ליברלית, בה החריות נדחקת למוחב הפרטי ואילו על המרחב הציבורי משתלט מי שיש בידו יותר ממון כך פסקה רכהילה ההומו-לסבית מלהיות קהילה.

הפרט בניגוד לכומוניזם, האנרכיזם מבוסס על אושרו של הפרט ולא של הקולקטיב. עצם הדיבור על אושרו של הפרט והעמדת הבחירה האישית של ריחיד במרכז היא מאפיין חשוב בשיח הקווירי. כך למשל היחיד הוא הריגון ריחיד להחליט מה תהיה נטייתו או מינו. לא הפסיכולוג, לא איש האקדמיה ובטח שלא שר הפנים (או המדינה).

המרחב הציבורי דבר משותף נוסף (והוא נכון דווקא גם לגבי הקומוניזם) הוא העוינות לצבירת הון והניין פרטי והרחבת המרחב (שטח והניין) הציבורי. השטח הציבורי הוא זירת ההתרחשות הקווירית, ופלישה אליו והנמכת החומות בין הפרטי לציבורי הן צורות פעולה קוויריות המרחב הציבורי הוא ההבדל שבין גינה בחשאי למרחב הציבורי המאפשר את החזק באופן גלוי. עצם היציאה מהארון של מעוטר פוליטי מהווה מרד ומרד, שעל-פי אבי האנרכיזם מיכאיל באקונין הוא יסוד של החירות, שבעצם היציאה למרחב הציבורי לכן מהווה העיר כלי המושך קוויריות ואנרכיסטיות ובית. המרחב האורבני מכיל שטח ציבורי שהוא אנונימי ופוליטי בעת ובעונה אחת.

אפשר להזכיר את הירי במסחה בדצמבר 2003 בו נורה גיל דמורלך פעולה ישירה של "אנרכיסטים נגד הנדר", כסוג של אוטונומי עבור אנרכיזם ואנרכיסטים בישראל. כך שהמאבק בגנו שאתנו יוצרות לפלסטינים חילץ אותנו מהגטו שלנו כאנרכיסטיות. כך גם הדגל השחור במרפסת או הגרפיטי במעלית (כמו גם העמדתו של מוהידאן גאה) - פרקטיקה של יציאה מהארון.

"חבורה של ואנדליסטים משוגעים". המילה קוויר התחילה כקללה הומופובית ונוכסה על-ידי הקוירים (כדומה לתהליך שעובר של המילה "Nigger") אם כן, אם נאמץ את הסטריאוטיפ ונקבל את ההגדרה רמסולפת של האנרכיה נאי סדר, ואת תדמית האנרכיסטים כפורעי חוק ואוהבי כאוס, אפשר לדבר על פירוק של זהויות במסגרת פירוק המסגרות. מלחמת גרילה במטרה לפוצץ את חומות המגדר. אין זה מקרה שהודבקו לאנרכיסט תכונות מהממות כמו טירוף, חזויות הרס ופראות בין תולדות השיגעון (בעידן התבונה) לתולדות המיניות (בעידן הויקטוריאני-ליברלי) עובר חוט שתפקידו לגדר בין מי שנפנים למי שבחוץ. אנרכיזם לעומת זאת מהווה שבירת גדרות והגדרות - לאומיות גזעיות וגם מגדריות Gender Blender ("ירסק מגדרי") יכול להיות, ואולי אפילו חייב להיות, תוצר של הכאוס הזה.

אפילוג

עצם הדיבור בלשון רבים חוטא לאנרכיזם, שמתיימר לא להטיף מוסר ולהתפלסף אלא להישען על מסורת של עשייה יותר מאשר רעיונות. ובכל זאת אדגיש כי הדיבור עצמו הוא זה שהופך אותנו ליצורים פוליטיים. לפרידה השכנה הבאתי במתנה את הספר "חנה ארנט" חצי מאה של פולמוס" גם ארנט בעיני היא קצת סבתא אנרכיסטית, ולא בכדי הגותה הושתקה במדינה הציונית הגאה (במובן הסטרייטי של המילה) ב-1959 כתבר: "רק מה שנחשב רלוונטי, שראוי להיראות ולהישמע, הוא מה שנסבל בחברה, ולכן כל מה שהוא לא רלוונטי הופך לעניין פרטי. בכל פעם שאנחנו מדברים על דברים שאותם אפשר לחוות רק בתחום הפרטי או באינטימיות, אנחנו מביאים אותם החוצה, אל התחום שבו הם זוכים למידה מסוימת של מציאות. שלא יכולה היתה להיות להם לפני כן נוכחותם של אחרים, שרואים את מה שאנחנו רואים ושומעים את מה שאנחנו שומעים, מבטיחה לנו שאנחנו והעולם שלנו אמיתיים".

אודסה 1894

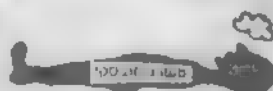
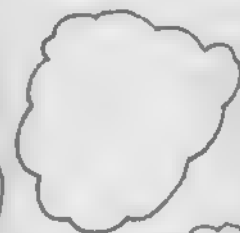
יִשְׂרָאֵל עָלָה אֶל־אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל

שָׁחַקוּ כִּי בָאָדָם אֶמְצִין

כִּי עוֹדֵנִי מֵאֶמֶן בְּךָ.

זוֹ אֵנִי הַחֹדֶם שָׁחַק.

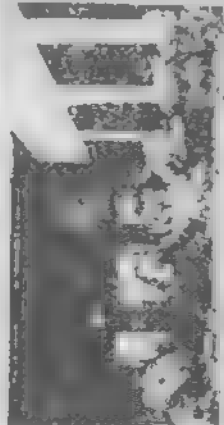

כִּי עוֹד אֶמְצִין גַּם בָּאָדָם.

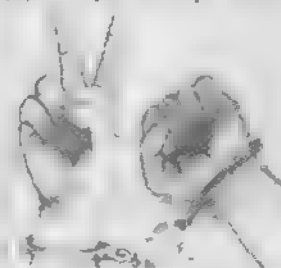

גַּם בְּרוּחוֹ, רוּחַ עוֹז.

כִּי עוֹד נִפְסֵי דְרוֹר שׁוֹאֶפֶת.

רוּחוֹ יִשְׁלִיךְ כְּבִלֵּי-הַכֶּל

יְרוֹמָמָנָה בְּמַתִּי-עַל;

אוכל מהזבל

לשבוע בג'ונגל האורבני

למה לקנות דברים שאפשר לקבל חינם? בתל-אביב אפשר לחיות בכיף בחינם. מזג האוויר והטיפוגרפיה המישורית מושלמים לשימוש באופניים ולי יש סימפטיה לאנשים שמתאמצים בעיר שהיא מאורת טיח נואשת ישנו גם מספר בלתי נתפס של בניינים נטושים שרק מחכים לאיכלוסם על-יד פולשים נחמדים ולי יש סימפטיה לאנשים שמתעקשים שמתרגשים.

אחרי שפתרנו את בעיות הדיור והתחבורה נותר רק המזון. כאן המצלמה מתרוממת גבוה למעלה כדי להביט על תל-אביב מהירה. מה שנקרא זום אאוט וכאן כדאי לזכור שתי עובדות חשובות: אחת - כמות המזון שאמריקה הצפונית זורקת לזבל יכולה היתה לפתור את בעיית הרעב בעולם - שתיים - אם כל העולם יצרוך וייצר זבל באותה "נדיבית" כמו זו של תושבי צפון אמריקה נצטרך 4 כדורי ארץ כדי לספק את צורכי האנושות.

מחשיבה גלובלית לקהילתית: כמות הזבל שתל-אביב מספקת יכולה להספיק להמונים. הקושי העיקרי בליקוט אוכל מסביבות פחי אשפה הוא מחסום הבושה ("מי שמחטט בזבל הוא מסכן"). אחרי שהתגברנו על מבטי העוברות ברחוב, נגלה שבנוסף לשוקי הענק המשליכים טונות של אוכל מצוין לפח, גם הסופרים הגדולים מחדשים סחורה באינטנסיביות שמעלה את איכות האוכל שהם זורקים לפח. קוראים לזה "Dumpster Diving" וזה מכניס הביתה פירות, ירקות ושלל מוצרים שתוקפם בדיוק פג אבל הם עדיין טובים.

טיפים לאיסוף אוכל בחינם במרכז תל-אביב:

שוק הכרמל - מידי יום בסביבות 19:00 (או מתי שמחשיך) הרוכלים בשוק ישמחו להעניק לכם את מה שנותר ממרכולתם.

השוק הסיטונאי - בין 8:00 בבוקר ל-12:00 בצהריים אפשר למצוא מתחת לכל בסטה זבל משובת או מעשר מוסרי של פירות וירקות.

AM PM - בסניף ברחוב קינג ג'ורג' העובדים נחמדים במיוחד בין 1:00 בלילה ל-3:00 הם מניחים את הסחורה הישנה ליד רצפרדע (הפת הגדול) **לחם ארז** - בסניף שבאבן גבירול בכל יום ישישי סביב 2:00 בלילה אפשר לקבל כמות של לחם שיכולה להספיק לשבוע שלם.

הבר ברוטשילד - מידי לילה, בערך ב-1:00, מונחת שקית עם לחמים ולחמניות מאחורי הקיוסק שליד הלב מהבלטות האדומות **חומסיות** - בסוף היום (תלוי בכל מקום), ישמחו לתת כמויות עצומות של חומס נגרים ופול במקומות השונים ברחבי העיר.

מאפיות - אפשר לבוא למאפיות הרבות לאורך כל שעות היום ולנסות את מזלכן בדרך-כלל תמצאו אוצרות מבצק. כדאי פשוט לשאול את האופים/מוכרים אם הם רוצים להיפטר ממשוהו.

זוהי רשימה חלקית בלבד שקצת מוציאה את הכיף מעצם החיפוש עצמו. כדאי לזכור שכל בית עסק שמוכר אוכל (או בעצם כל דבר) זורק את אשפתו בשעה כלשהי, אז רק צריך לא להתבייש לשאול ולא להתייאש מלחפש.

המהפכה האנאלית

המדריך המקוצר לנחזור המתחיל

לאורך ההיסטוריה נויסה החדירה האנאלית לטובת מוסד ההשפלה והכניעה. מאז האזכור הראשון של מעשה הסדום (בראשית י"ט) ועד בתי הכלא של המדינה - החדירה הבין גברית תוארה לא כביטוי של אינטימיות או מקור הנאה עצומה, אלא כהתעללות. הישבן בכלל הפך למוקד חשיב בהיגדים הומופוביים כמו גם במשחקי כוח בין גברים ("שק' לי בתחת", "אני אזין אותך מאחור", "אוכל בתחת"). ניתן להבין את מעמדו הירוד של הישבן גם מתוקף היותו פתח היציאה של הצואה, אך פעולת ההתרוכנות עצמה כרוכה בעונג ידוע המסביר את התארכות משך הזמן שאנו בוחרים לבלות בישיבה על האסלה.

בלוטת הערמונית (הפרוסטטה בלעז) הינה איבר שיש רק לגבר והמדע טרם גילה לשם מה היא קיימת בגוף. היא נמצאת במרחק כמה סנטימטרים בתוך החלחולת (הרקטוס). בדופן הקדמית (בצמוד לבטן ולא לגב) המעטפת של הערמונית מעוצבת במיוחד ולכן רגישה למגע, עד כדי הגעה לאורגזמה של ממש בעזרת מסאז' פרוסטי. אנחנו נסתפק לעת עתה בחדירה אנאלית המבטיחה עונג מיוחד במינו, כזה המצדיק את הרחבת הגבולות ששמנו לעצמנו במיטה.

אולם מעלותיה של החדירה האנאלית עולות על הנאה גרידא. להיות נחדר מעניק לנו את האפשרות להיות נכבש במקום כובש, ולו רק לרגע קט עבור הגבר זו הזדמנות פז לריות מכיל, מקבל, פסיבי, כנוע לכו הפרהטיקה הזו מומלצת דווקא לגברים המגדירים עצמם הטרו-סכסואלים בקשו מבת זונכם לסקס לריתם לנפח דילדו או פשוט לאחוז בויברטור ראוי וצאו לדך.

כדי להבטיח התנסות נעימה ובטוחה, ליכטתי צרור עיצות שיתרמו לדרך צלחה המדריך מנוסח בלשון זכר כי הוא מופנה בעיקר לזכרים, אך גם הבנות מוזמנות לקרוא ואף להקריא לבנים.

1. **התכוון בעצמך** לפני ההתמכרות לפסיביות המוחלטת קח יוזמה והכן ישבנד נתחיל לחכיר את האזור בעזרת האצבע במקלחת. נמשיך בהחדרה הדרגתית של עט, טוש, גזר, מלפפון וקישוא לאפשר תוך כדי אוננות) היתרון ביחידות הוא נטרול אפקט הבושה והמבוכה. בתקווה שאינך מתבייש מעצמך.
2. **היפתח** כמו החדירה הואגנילית גם כאן לא הכל זה גוף והרבה תלוי בראש שנים שהמוח הורגל לחשוב שהכיוון באוטוסטרדה הרקטאלית הוא חד-סטרי לא ביום אחד מבינים שהקפיטליזם הוא שקר שהאביסו אותנו בו מינכותנו מדובר בתהליך שתחילתו פשוט להשתחרר מכל הלחצים והדעות הקדומות שדבקו בנו זכור שאין הביישן למד והיפתח לחוויה חדשה
3. **התנקה** כדאי לכיוון את הסקס לבעד שעתיים אחרי ההתרקנות האחרונה ולהימנע מלאכול לפני המחמירים גם מבצעים חוקן אבל נראה לי יותר פשוט ללמוד לא לפחד מקצת תרא. במקלחת שלפני סבן היטב את האזור שמסביב ועם אצבע מסובנת נקה את אשר משיגה ידך בפנים כעת נסה שתיים או שלוש אצבעות. אם תכוון את זרם המים של הדוש לאזור, תתחיל לחוש בהנאה אחורית.
4. **השתמש בחומרי סיכה**. מה לעשות ולא בורכנו במיץ כוס רכוש מיכל בחנות סקס, או גנוב מהסופר-פארם אפשר גם לנסות עם שמן זית מהשטחים את החומר יש למרות בנדיבות על הכלי החודר (מומלץ לענווד קינודום גם בשימוש בחפצים או ירקות) ובתוך פי הטבעת האצבע המשומנת של הפרטנר צריכה להגיע אט אט לכל כינה נידחת בפנים (עדיף לקצץ ציפורניים, אך לא ביום החדירה) בשלב זה אפשר לחקות עם האצבע את פעולת הפמפום (חדירה חוזרת ונשנית).
5. **הרפה** הרגל את הגוף לפעול בנינוד לאינסטינקט לכווץ יש כאלו המעידים כי הם מדמים את פעולת הטלת השתן או ההתרודנות הכרוכה בכיווץ ובהרפיית האזור אחרים מדווחים על השתחררות אוטומוטית תוך דקה שכן השריר לא יכול להישאר מכווץ לאורך זמן.
6. **בחר תנוחה שנוחה לך** יש המעדיפים לשכב על הבטן וולחכך את הזין במיטה או בכרית), יש כאלה שכורעים על ארבע יש כאלה שנוח להם על הצד ויש כאלה שפשוט שוכבים על הגב ומרימים את רגליהם אל כתפיו של הפרטנר האופציה האקטיבית להיות פאסיבי היא בישיבה על הפרטנר השיכב (ושמירת השליטה על ההחדרה) בדוק איזו תנוחה הכי נוחה לך כדי להבטיח חדירה חלקה בהתחלה. אחר-כך נסה גם את אלה שאינן הכי נוחות
7. **האט** התענג על הסקס כמו על ארוחה טבעונית משובחת קח את הזמן בשלב ההחדרה אפשר להחליט שהכלי החודר נותר סטאטי והנחדר הוא זה ששולט בקצב ההתקדמות וההעמקה כוון בקול רם את הפרטנר עצור כשצריך
8. **אל תפחד מהכאב** אין להכחיש שהפעולה לעיתים, ובמיוחד בהתחלה, פשוט גורמת כאב אך זכור כל הזמן שכגודל הכאב כך גודל ההנאה אם הכאב בלתי נסבל קח הפסקה, תנוח והמשך שוב כשתרגיש מוכן. מרגע מסויים הכאב חולף ונשכח, העונג משתלט, ואז תרצה רק להיחדר עמוק יותר וחזק יותר
9. **גמור** כאמור, גירוי הערמונית מספק עונג לשעצמו ולעיתים הזין יחזור להיות רפוי כתוצאה מהמאמץ הכללי אך אל נא תוותר על הגמירה המשולבת - מסדימה ומאחורה גירוי הזין עשוי גם להקל על היכולת לקבל את הכאב באהבה.
10. **אל תתייאש**. אם לא הלך בפעם הראשונה אל נא תאמר נואש גם הישבינים הקטנים והקפוצים ביותר, בסופו של דבר נפתחים זכור שמרגע שנפתחת לראשונה- הפעמים הבאות יהיו קלות יותר מבחינה מנטלית ופיזית. **בהצלחה**.

אזור חופשי / ז'ק פרוור (מצרפתית: אהרון אמיר)
 שמתי מצנפתי בבלוב
 ובצאתי היתה הציפור על ראשי
 מה זה
 כבר לא מצדיעים
 שאל המפקד
 לא
 כבר לא מצדיעים
 ענתה הציפור
 אה כד
 סליחה חשבתי שמצדיעים
 אמר המפקד
 בבקשה אין דבר כל אחד עלול לעשות
 אמרה הציפור

"חירות היא תנאי קודם למוסריות. ואפילו באר המדינה לצוות על המעשה הטוב, מבטלת אותו ומקלקלת את השורה, דווקא משום שרמצווה ניתנת בצורת פהודר (כלומר חוק), ומשום שכל פקודה מולידה ומעוררת את התקוממותה של רוח החירות. וכן משום שמבחינת המוסריות האמיתית כל דבר טוב הנעשה בדרכו מגביה שוב אינו טוב ומתגלגל ברע. חירות, מוסריות וכבודו האנושי של אדם – אכן מהותם של כל אלה היא בכך שאדם עושה את הטוב לא מפני שנצטווה לעשות כן אלא מפני שהוא תופס אותו, רוצה בו ומקיים אותו באהבה". (מיכאל באקוין)

קטשופ זה רצח

על הפער בין המשל למשל

כטאתה רולך בשוק ורואה את ריחם וכיעורם של הגופות התלויות לראווה, ואז נחשף ליופיים של הפירות והירקות- כיצד אתה ממשיך לאכול בערי כטאת מביטה בעיניך החכמות של הכלבר שלך- כיצד תאכלי פרה או כבשה לארוחת הצהריים אחרי שאתה מביט בתמונות המתעדות הרג של אלפי אפרוחים זכרים על-ידי חנק בשקית ניילון- הלב לא נשבר לך יחד עם הביצה לחבתיה

על הנוקים האקולוגיים, הבריאותיים והכלכליים שבאכילת מזון מהחי נכתב לא מעט (www.unestrugele.org) בעיניי, אכילת בשר מתקשרת גם לאורח חיים טורפני בטבע, החיות הצמחוניות חיות בקבוצות חברתיות, ואילו רטורפים בדרך-כלל חיים לבדם ביחידות. הטורף זקוק לשטח מחייה גדול והקשר שלו עם הסביבה מושתת על כוחות. בדיוק ההפך ממאפיינים של חברה חזקתית. בדיוק כמו החברד שבורא לנו רקמיטלזום התעשייתי. אולי היצמדותם של בני האדם אל הסטייה מבטאת גם את עידן החזרה אל הניוגל של השוק החופשי והרבת הסולידריות על מזבח הישרדות האינדיבידואלית. נסיגה אבולוציונית של ממש המצדיקה כביכול אימוץ אורח חיים טורפני כלפי בעלי-רחיים כמו גם כלפי בני-האדם.

בזמן האחרון הצטבר אצלי כעס על חבריי שמסכימים איתי "נרמה העירונית" אבל לא מצליחים לעשות את הצעד ולהפסיק לאכול מזון מהחי. אני מעדיף את רחוק שלא נחשף למידע ביקורתי על הנעשה בשטחים ומתחיל במסלול הידוע של בית החרושת הציוני. על פני זה שיועד מה הצבא באמת מעולל ומתגייס בכל זאת. אם החיים הם נמשל או רמשל הוא הערכים שאנחנו נותרים לחיות לפיהם. אפשר לבחור בצדק, שוויון, חירות, שיתפות, שלום. אפשר גם לבחור להפוך את המדינה לערד או לו גדיד את מלחמת הרישדות כערך. אפשר גם לקדש ערכים כמו נקמה או שוביניזם. אבל לדעת את העובדות ולהחזיק בערכים של חמלה ובכל זאת להמשיך לקחת חלק ברצח של בעלי-חיים נראה לי כמו הצביעות הבזויה ביותר.

המשימה למחוק את הפער בין המשל למשל היא מרתקת ומעצימה, אך גם כלתי אפשרית. אפשר 'לבמצם פערים', אבל תמיד הערכים יהיו מוחלטים והחיים מושלמים קצת פחות. אלא שבמקרה של אכילת בשר הנעשה הוא כר אלים עד שאני מתכשה לקבל כל נימוק לכך. ודאי כשהתירוף מתמצה בתאוה (גם אונס אפשר למק כתוצר של תאוה) אכילת בשר היא פעולת רצח בה הקורבן תמים לחלוטין וחסר אונים. המחיר על הימנעות מהפעולה הוא מינורי במקרה של טבעיות ואפסי במקרה של צמחונות. בסך הכל צריך לסרב, ואפילו לא יושבים על זה בכלל.

בין כיתה ט' ל- י' הראתי מאמר בשם "גזענותם של אוהבי החיות" תופעת אכילת הכלבים על-ידי מהגרי עבודה מתאילנד בריכוזי המאיון העליון נחשפה אז ועוררר הזעזעות רבתי. כולל שלי. המחבר שאל האם טיעונים סמי-נאציים עומדים מאחורי ההפרדה והיררכית שאנו עושים בין כלבים וחזילים לפרות ולכבשים, בין קופים ויעלים לתרנגולות ולדגים. אני הפסקתי לאכול בשר באותו יום. מאז אני מצהיר שזר רתחום רפוליטי היחיד בו אני נמנע מהטפת מוסר פתאום אני כבר לא זוכר למה אני אומר את זה. כעת, אני מרגיש מחוייב להטיף מוסר או לפחות לפקפק בפער בין המוסר למעשה, למען הסיכוי הקטן שמישרי תקרא את הדברים האלו ותחסוך את הריגתם של כמה בעלי חיים ביום.

אין אמצעי סמוך ובטוח, מלבד החורבן,
לקיים את השלטון בארץ (מקיאבלי, 1520)

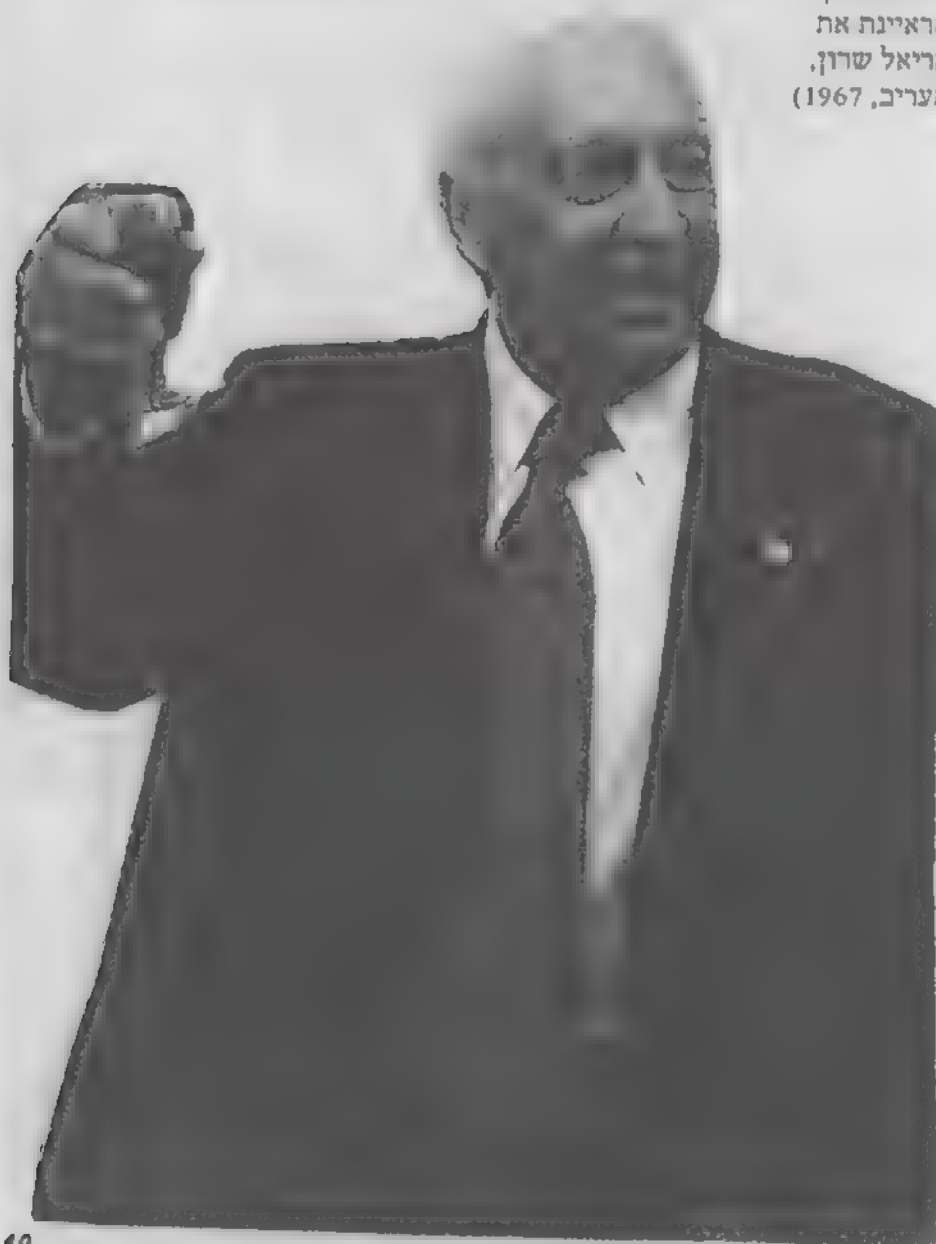
"כשאני מסתכלת על המאסה שיושבת מולי בכובע צנחנים אדום אני מרגישה לא רק שבטוח לחיות, אני מרגישד שכדאי לחיות ישיב. הוא מעניק לעם ישראל את ההרגשה שהוא, כל אחד ואחד מבני העם, יותר גדול ויותר חכם ויותר יפה".

(גאולה כהן

מראיינת את

אריאל שרון,

מעריב, 1967)

רבע מאה של סטיות

ההיסטוריה ההומו-סקסואלית שלי

חבר ביקש את עזרתי בכתיבת ספר המסכם את תולדות הקהילה ההומו-לסבית בפלשתינה מאז ימי המנדט ועד היום. מיד התיישבתי לכתוב לו את ההיסטוריה ההומו-סקסואלית שלי כפרט בקהילה המתפוררת. מובן שמדובר בתיעוד חלקי ומשוכתב של מי שעד גיל 18 הגדיר עצמו כסטרייט (כזה המקיים יחסי מין שבאינו מינו) ומי שכיום מעדיף את התואר קוויר על-פני הומו. חשוב לי להכליל את הפרק הזה כאן בעקבות צפייה ב"קינסי" (סרט מאוד לא נועז על אדם מאוד נועז) שהזכיר לי עד כמה דיבור פומבי על מין הוא דבר חשוב ומשחרר, למרות המבוכה שעדיין כרוכה בדבר.

ניל 3-6

אני חבר קרוב של יואב. יש לו פנים לבנות ונשיות, תלתלים כמו של מלאך. אנחנו כל הזמן ביחד. נשיקות על הפה. אחותו רגדולה משתמשת במילה "הומואים" כקללה מפחידה.

13-8

חש עצמי כילד המיוחד ביותר בעולם בשל היכולת המופלאה להגדיל את הזין מפנטזי שדי"ר מאיר יגלה זאת ויקבע כי אני הוא מלך העולם. יהונתן מנפץ את הפנטזיה כשמספר על התופעה המוכרת הנקראת זיקפה.

12-13

מגלה שזה יכול גם להשפריץ. נהנה לאונן תוך הסתכלות במראה. בצופים לא יכול להוריד את העיניים מאורי היפה. במקביל מחכה שהשדיים של בנות כיתתי כבר יגדלו כמו של המדריכות.

13-16

חדוות הקולקטיב מביט בזין הגדול של חגי כשאנחנו מאוננים ביחד. במקביל מעריך את קלודיה שיפר ושלי גפני. אמא תופסת חיברת פורנו סטרייטית אצלי בחדר.

16-18

נשיקה עם מירן, שדיים עם רונה, ביתור בתלוי עם נילי, ביתוק בתוליה של מרים מאוהב בחילה. במקביל יודע שרוצה להתנסות עם בן כי מדונה אמרה שכדאי כשאני מאונן אני מפנטז על גברים, אולם לא מייחס משמעות כלשהי לכך. בכל פעם שעולה מחשבה על בנים אני מדחיק בחוזקה.

18

אני הולך לבדי להפגנה של "גוש שלום" בשטחים וכי אף אחד מהחברים שלי לא מספיק פוליטי באותה תקופה. מתייזבן ה-24 ניגש אלי ושואל אם יש לי חברה. חודשיים של סוד גדול באכסניות בתל-אביב. המורה לאנגלית מזהה מצוקה, סוגרת את הדלת ודורשת שאספר מה קורה לי. אני בוכה. היא נותנת לי את מספר הטלפון של קובי הפסיכולוג. אחרי 8 פגישות אני די שלם עם עצמי ועם הדו-מיניות שלי.

בן זוג של נטע ואחר-כך גם של תמר הן יודעות שאני דו-מיני ואנחנו מסתכלים ביחד על גברים יפים אחר-כך מחליט שעכשיו תור הבנים מאפר בהוליווד מרמת-גן חודר אלי בשבת הצופים השכונתי, על הספסל הבאתי סדין ללילה רומנטי בים, וחזרתי חביתה פצוע ומלוכלך בהזדמנות אחרת משתכר עם תומר ונוסע בלי קסדה אל מיטתו מסניף את ריח מפשעתו ומשלח למגירה מכתבי אהבה.

20

החתונה החמו-סקסואלית על הכינרת מבהירה לי שזה הזמן לצאת מהארון. לא מחכה לשחרור מרצבא, ומשלם על כך מחיר מינורי במשך חודש אני מתאהב בכל חומו שאני פוגש, מלבד איציק שמנסה לכפות את עצמו עליי

21

ביום הולדתי אני מזמין את שתי אחיותיי כדי לספר להורים השמיים נופלים אמא צורחת זעקות שבר כמו אם שכולה מעל קבר בנה. "אמא, תדברי אליי" היא שותקת "אמא, בבקשה תגידי לי שאת אוהבת אותי". היא בוכה על הכרית אחרי חצי שעה קמה ומספרת שאני היהלום שבכתר. חודש לאחר מכן אני מכיר את גיל ומתמכר לחיי מונוגמיה שלווים חצי שנה לאחר מכן בעקבות פגישה עם נומירולוגית (מכשפה טובה שנוזפת בה "אז תקחי את הכאב ותורקי אותו לפח") אמא משלימה ומוכנה להיפגש עם שנינו. בפעם הבאה גם אבא יצטרף.

22

אוזר אימץ לספר לסבתא (הפולנייה) בדיעבד אולי הארון היה מקל עלי ועלית. אולי לא.

23

נפרד מגיל בכאב גדול את ההפגנה של ה-15 בפברואר נגד המלחמה בעיראק אני מבלה ברחבת הסינמטק במקום בהיד-פארק אני מתמכר למין מזדמן באינטרנט ולומד דברים שלא ידעתי.

24

נוסע ל- Queeruption (התכנסות קווירית-אנרכיסטית) באמסטרדם ולומד להשתמש במברג חשמלי תוך כדי בניית אולם קולנוע של ממש. במסיבת הסקס הגינדר משחק תפקיד משני מולסן עם כוללם

25

אני שוכב עם ידידה וזה נעים. אני נוטש סופית את ההומו לטובת הכוויר. עמיחי דופק בדלת.

נרקיס
"מִרֹב שֶׁהָאָהָב שֶׁהוּא יָפָה",
הַמִּיתִיקָה בְּמוֹזֵאוֹן הָאִשָּׁה
לְבָנָה, כְּשֶׁרָאֲתָה אוֹתוֹ צוֹפָה
בְּעֵלֶם הַנוֹפֵל לַחוּץ אוֹשָׁה -
אֵד הוּא כְּבֵד הַתְּנַהֵל אֶל מַעֲרֻכּוֹלֹת
הַגִּמְוָא. קִנִּי הַסּוֹף וְהַנְּשִׁימָה
הִיוּ בּוֹ לְאַחַד, וּבְלִי לִשְׁאֹל אֶת
אִמּוֹ הַמִּתְּכַנְנֶת בּוֹ טְמוֹנָה,
הוֹשִׁיט אֶת כַּף-יָדוֹ לִלְפוֹת אֶת אֲמָצַע
בְּשָׁרוֹ שֶׁעַד הַיּוֹם הִיא רִפָּה,
וְחֵשׁ כִּי־עַד הָדָם סוֹכֵר בּוֹ פָּצַע,
מִרֹב שֶׁהוּא הָשֵׁב שֶׁהוּא יָפָה.

(דורי מנור)

אלוהים שלי

כמה מילים סביב הדבר שלא ניתן לדבר עליו במילים

כשמרדכי ואנוני השתחרר מהכלא לאחר 18 שנים עמדתי נרגש מול השער הכחול של הכלא באשקלון. בשיחה אנכית אמר לי אנרכיסט ותיק: "הוא לא כמונו, כל הקטע הדתי שלו". זה הרי משהו שאנחנו לא יכולים ממש להתחבר אליו. שתקתי כמו בהרבה סיטואציות אחרות. העזפתי לרגע את זהותי הדתית האמונית בצד.

גדלתי בבית מסורתי. לימדו אותי שהומיאים זה מחלה, שבצע כסף טבוע בטבע האדם ושהציונות היא תנועה מוסרית. לימדו אותי גם לסור מרע, לעשות טוב ולרדוף ישלום. כל מה שלמדתי כשרייתי קטן נתון מאז התבגרותי לבחינה מתמדת. כך גם האמונה באלוהים היא צמחה מתחת לטלית של אבי בבית הכנסת בגיל הגן ובשיעור תורה בכיתה ב', דרך סדנת המדיטציה בתיכון, עברה גם את רגעי ההארה בין שדה כוהר למנצפה רמון, התפתחה בלימודי הפילוסופיה היהודית באוניברסיטה ובאין ספור שיחות עם עצמי, עם קרובי ואיתה.

אני עדיין מוצא עצמי נבון אל מול רשאלה "במה אתה מאמין". אני יכול לנסות לתאר את האמונה ואת מה שהיא מעניקה לי, אבל הניסיון להגדיר את אותה ישות בלתי נתפסת יוביל לכישלון של הלישאות. נותר רק לדבר על רמסביב למשל, על ההערכה שלי כתוזרים בתשובה כמו גם לחוזרים בשאלה. אלה שמורדים בדרך החיים והכותבה להם ומרצעים שינוי רדיקלי או למשל על חוסר הסבלנות של ההחילה האנרכיסטית לכל ביטוי דתי. על הלעג לכל מה שבין חובשי הכיפה ל"אינשאללה".

הגדרתו של מורי ורבי פרופ' ישעיהו ליבוביץ לאדם המוסרי היא גם קוסמופוליט, גם אנרכיסט, גם כציפיסט וגם אתאיסט (כלומר לטענתו של ליבוביץ קיימת סתירה מהותית בין דת למוסר). אני זוכר מאמר פרשנות של פרופ' אבי רביצקי שטען כי מדובר למעשה ב"קבוצה ריקה". הוא שיקר הקבוצה הריקה הזו גדלה ומתעצמת בארץ בעולם, והלואי שהייתי יכול לרוממן את ליבוביץ לבוא לסלון מזל ולשמוע איך הוא רואה זאת היום.

כך או כך, רייתי רוצה להיפטר מתחושת הכנס המלווה את אי אחריות באתיאיזם. אני מתחיל מערער את האתיאיזם של אלה שמסביבי. אחת הפכה את הסטרייט-אדג' לסוג של דת ואחר מקיים פילחן של מנוש בכל יום בפעילות בשטחים. אני מכבד ואוהב את כל הדתות השונות שכן אני יודע שבבסיסן הן מהוות ניסיון של האנושות להתאחד, לחקור, להתעצם. אני לורח מהנצרות את דחיקת מקומן של הנציות, ההלכות והחוקים לטובת החיים כאמונה מהאסיקלאם את החיבור למוסר ולאדמה ומהבזיהים את הימצאותו של האל בי. אני לוקח מהיהדות את אוצר הפילוסופיה ובראשה את הטקסט האנרכיסטי המכונה "תלמוד". אני גם יודע שהמילים "שמע ישראל, אדני אלוהינו, אדני אחד" שוכנות אצלי ב-D.N.A.

ודאי שאני מתעלם מהתפקיד ששיחקו הדתות רללו בכל-כך ררבה מלחמות מיותרות. אינני שוכח גם את הפרשנויות המוטעות למילים ולרציונות. אך אני יודע שמשמעות הויתור על הדת עליי תהיה גם כניעה בפני אלה שנלחמתי בהם עד כר. קבלת פרשנות רמוטעית שלהם כבלעדית והשלמה עם שליטתם הפיזית והרעיונית לכו, מתוך "גוטסרשה" של יואל הופמן אני נושא תפילה להשוות פרפרים עם מוסדות (כמו למשל פרלמנטים), תפילת לשלומם של עצי החורב, תפילה לצניעותן של התפילות שלא ההרדנר.

סרטן טוב

ראיון (בלעדי) עם אמא שלי

שלום אמא.

שלום נשמה

את יכולה להגיד שהסרטן שקיבלת הוא דבר טוב?

הסרטן שהתגלה בגופי לפני 7 שנים בהחלטי היווה נקודת מפנה חיובית בחיים שלי. כל מר שקרה לי אחרי הסרטן זה חלומות שהגשמותי, זה היפתחות של הלב והנפש. זה הגשמה עצמית במידה ניסיונית התחלתי לחיות את החיים שלי רק אחרי שקיבלתי סרטן. אבל כתייר מי ישגם רביאך חיים לעולם השה לי להגיד שהסרטן היה הדבר הטוב ביותר בחיי עשיתי "ברים עוד קודם לכן, רק שבין לבין חירבשתי לגצמי את החיים, ניהלתי אותם מתוך הנחות שגויות

כמו למשל?

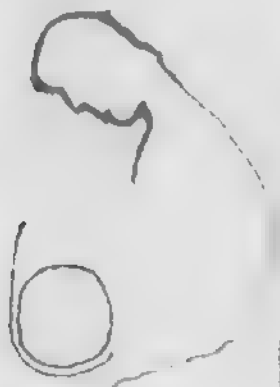
חשבתי שבשביל לבנות משפחה מאושרת אני צריכה להקריב את כל כולי הצורך שלי היר לרצות אחרים. זה נירל לי את החיים להראות לאחרים רייה אני בסדר, כמה אני טובה. לרצות את בעלי ואת הילדים שלי, ואת השכנים, ואת חמותי לקצות את כולם. אני מאוד בעד נתינר, אבל היתר לי הרבה נתינה על בטויות ריקות. בשביל לתת צריך להתמלא קודם, ואני לא דאגתי להתמלאות על עצמי בשביל הנתינה וננתתי היום אני גם אורבת לתת, אבל יש לי מחוייבות אדירה למלאות של עצמי.

את יכולה לספר עוד על יונה הישנה שלפני הסרטן?

ליונה הישנה היה שיער צבוע ורצוץ ששיווה לה הנער קשוחה. חייתי במן צביעות עצמית, שנבעה מחוסר כנות עם עצמי. נוצרה יונה מתוסכלת שלא מבטא את עצמה ולא מביר למה אין לה רצון לחיות מידי פעם היא נתנה לעצמה דין וחשבון ואמרה לעצמה "חביבתי, יש לך בית יפה בצפון תל-אביב, יש לך מנוי בקאנטרי, יש לך בגדים, יש לך תכשיטים, יש לך מאווי פרטית, את קוראת ספרים, יש לך משפחה נהדרת, בעל שאוהב אותי, יש לך ילדים מאוד מוכשרים ומוצלחים. אמרתי לעצמי נכון שיש לי את כל הדברים האלה אבל אני לא רוצה לחיות. כמה שנים לפני הסרטן כחבתי שיר שנקרא "ברמתנה ליום מותי". לכן אני מאמינר שאני יצרתי את הסרטן בגוף שלי.

למה אנשים מקבלים סרטן?

בצד גורמים תזונתיים, אקולוגיים, גנטיים ואחרים, יש מרכיב נפשי ברור ועמוק ללוקים בסרטן על סוגיו השונים והוא קשור בדפוס של הדחקות והשיות, חוסר קבלה עצמית והשמת צרכיהם של האחרים לפני הצרכים של האדם עצמו. דייר לורנס לה-שאן מביא בספר "סרטן כנקודת מפנה" מחקרים אחרונים שמצביעים על כך שגורמים נפשיים ממלאים תפקיד משמעותי באופן ובעיתוי שברם אנשים נעשים חולים. לה-שאן טוען כי מי שחלה בסרטן, הוא מישהו ש"איבד את השיר שלו בחיים".

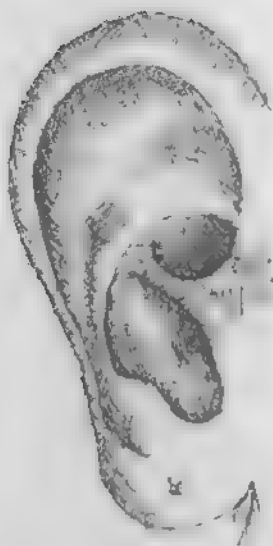

למה את איבדת את השיר שלך?

אמנם נולדתי מחדש אחרי הסרטן אבל האיכויות שלי שהיו באות לידי ביטוי בצורה דרמטית היו קיימות בי גם קודם ועל זה היה התסכול שיש בי רשרונות, יכולות כוחות שיוצאים לאור באופן מאוד חלקי עשיתי כל מיני דברים יפים, אבל זה לא היה התגשמות של אישה. זה לא הספיק. פוטנציאל שלי היה חנוק, מדוכא בתוך עצמי, מוכחש לא מבוטא הנשמה שלי היתה בישועות להמריא, לנשום, לצאת לאוויר העולם.

את מוכנה לספר על רגע הגילוי של הסרטן?

כשאני נכנסתי לניתוח ידעתי שיש אפשרות שיגלו שזה סרטן. אני זוכרת שכשהתעוררתי על-פי השעון שהיה תלוי על הקיר מולי בחדר הרתאוסות, הבנתי שעברו 12 שעות משעת הניתוח ראיתי את מבטיהם של בעלי וילדי שעמדו סביבי, ואז כשהנחתי שתי ידיים על הבטי ידעתי לא נשברתי היותי וזקוקה אז לגיוס כל רכוחות בשביל הרחלמה מהניתוח הקשר רק אחרי 9 ימים כשהיינו בבית רחולים ואמרו שאני צריכה לכלב מיד טיפולים כימותרפיים, רק אז נשברתי אבא ואני נפלנו אחד בזרועות השני ושנינו ביחד פרצנו בכי אז היה השבר הגדול. אז קלטתי.

מה זה אומר "טיפולים כימותרפיים"?

זה אומר ייסורי גהנום לא אנושיים שפוגעים בכל מערכות הגוף והנפש. זה הרבה יותר גרוע מכאב הרגשתי שרעל מסתובב לי בגוף כל הזמן במשך חצי שנה בחילות חולשה, עיקצוצים וגם נשירת השיער תוך כדי הטיפולים, כבר אז היה לי ברור שאני מסיימת את הטיפולים האלה ויותר לא ממשיכה. ידעתי שבחיים שלי כימותרפיה לא נכנסת לגוף שלי יותר. זאת היתה החלטת נחושה.

וכמה זמן אחר-כך חיית בריאה?

באופן ישמי, סרטן השחלה ברמה כמו שהיה לי זו מחלה כרונית. לא מבריאם ממנה, יש סיגנות, אבל לא מידובר על הבראה אחרי 3 שנים בבדיקה שיגריתית התגלה שהגידול חזר. סגן מנהל מחלקת גנייה-אונקולוגיה בתל השומר אמר לי שאני חייבת לרתחיל טיפולים כימותרפיים, שאילתי אותו באומץ ישאלות שרוב חולי הסרטן לא שואלים בכלל כמו השאלה הפשוטה: 'האם כימותרפיה שאני אקח עכשיו תרפא אותי מרסרטן?', ורוא ענה בחשוכה כנה 'לא'. אז אבא שאל: 'אז למה אתה בכלל מוציע כימותרפיה?', והוא ענה 'ריא חובל להיות לה שנה-שנתיים'. הוא גם הודה שאצטרך לעבור את ייסורי הגהנום האלה עד סוף ימי חיי עם הפסקות השיחר הזו רתקימה לפני בערך 4 שנים. אני כמוכן לא לרחתי ולא אקח כימותרפיה לפני שנה וחצי הגידול הסרטני חזר ולחץ על שלפוחית השתן, ונאלצו להסיר אותו בניתוח. רחלמתי יפה מהניתוח ולאחר מכן גם סירבתי לרדנות ולניתוח קשר נוסף. שכבר נקבע לו תאריך. בודד השם שרחיטתי לשירי את הדברים, להתניעץ עם האנשים המתאימים, ולא לקבל אוטומטית כל מו שאומרים לי רחלמתי לכת אתחיות על החיים שלי בלי רשו לכמה זמן עוד נשאר לי, כבר עד עכשיו זכיתי ואני זוכה לאיכות חיים טובה והמצב רק הולך ומשתפר מיום ליום.

ואיך הסרטן התחבר עם המפנה בחייד?

לאחר הניתוח הראשון לפני שבע שנים, דנה (בתי ואחותך) הביאה לי לבית החולים ספר של לואיזי היי "אתה יכול לרפא את חייד". הכותרת הכתה בי. קראתי בספר והבנתי שזה לא לרפא את הסרטן אלא לרפא את החיים. איכשהו התחלתי להבין שזו הזדמנות שנקרתה לי בחיי אם היום אני 7 שנים אחרי חיה בטוב, בניגוד לכל הסטטיסטיקות והתחזיות של הרופאים ובניגוד לדיאגנוזה הקשר שעדיין מרחפת מעל ראשי, זה בעיקר הודות לצמיחה האישית שעשיתי. התחלתי ללמוד דברים שעניינו אותי תמיד ודברים שאפילו לא ידעתי קודם שעניינו אותי כל לימוד מביא אותי לעוד לימוד קבוצת תמיכה חסיין (חולי סרטן נלחמים), רייקי, אנרגיה אוניברסלית, מדיטציה טרנסצנדנטלית, הומור ויצירתיות, פסיכולוגיה תהליכית, פסיכודרמה, תרפיה בשילוב אמנויות, כתיבה יצירתית, קורס בנסים, וכן- שיטת הנשימה המעגלית שבמסגרתה גם הפכתי למטפלת בעצמי. חלום נוסף שלי שהגשמת: יצרתי והפקתי בעצמי דיסק "מדיטציה בלב שמח" עם מוסיקה מקורית שמלווה רנחיה שלי עם כל מיני אמירות מהאני מאמין שלי

זה נשמע נפלא אבל גם נורא יקר. מה לגבי אישה שרוצה לצמוח ולא יכולה להרשות לעצמה את כל הדברים האלה?

מחברת ועיפרון יש לכל אחת. אני ממליצה פשוט לשבת ולכתוב. לכתוב כמו יומן חיים זה תרפיה מצוינת. גם הליכר ברגל לא צריך בשביל זה חדר כושר או קאנטרי הרחובית זה בחינת והאוויר בחינם. גם רים רוא עדיין בחינם אפשר ללכת או לנסוע באוטובוס לים וליהנות מרטבע. גם ספר זה כבר לא כל-כך יקר ויכול להיות נקודת מפנה חשובה בחיים. הטיפול שאני מעניקה כמטפלת בשילוב אומנויות ונשימה מעגלית ניתן תפורת סכום סמלי. כואב לי באופן עקרוני הפער בין המעמדות בארץ ובעולם, אבל אני בכלל לא מייחסת את ההבדלה שלי לכל רדברים הפיזיים, אלא לפריצת הדרך הנפשית.

הפסקת כמעט ללכת לבדיקות בבית-החולים. אבל כנראה הגידול עדיין נמצא בתוך הגוף שלך. בכל זאת, את מגדירה את עצמך היום בן אדם בריא?

מר זר בריאותי מתוך הניסיון והלמידה שלי בריאות איננה רעדר מחלה אלא שינוח פנימית שיכולה לימלא אותנו כל הזמן בלי קשר לנסיבות. בריאות טובה היא שפע של אנרגיה המאפשרת לנו לזרים במקצב החיים המשתנים לכו היום אני מרגישה וחורר את עצמי ררבה יותר בריאה וימה שהייתי לפני דסרטן עברתי מעמד של קורבן לעמידה של לקיחת אחריות. להיות בעמדה של קורבן זה מצב לא בריא, שבו האשמותי את האחרים בסבל שלי הייתי אומרת למשל שיחמנתי ממירת לי את החיים לכו אני מסכנה" היום, זה לא שהיא הפסיקה למרר את החיים אבל הראייה שלי את הדברים משתנה וגם ההתייחסות אחרת

גילית משהו לגבי הנשיות שלך?

זה תהליך של השתחררות שבה הנשיות שלי יצא לאור למרות שבאופן סמלי נלקח ממני רחם. חייתי 52 שנה בשממה, בעזובה, לא דשורר לצרכים שלי, ובערבות דסיטון פתאום כרחת ולמדתי המיו דנרים. היים אני מרגישה הרבה יותר נשית ממר שו ייתי הודם. רפסקתי לצבוע את השיער ואני מאריכה אותו אני מרוכרת לנשיות שלי שמרוכרת אצלי לעוצמר פנימית ויצירתיות

עד כמה אלוהים עוז לך בדרך?

נדלתו בבית דתי חרדי וגם כשהריתי בשאלה רשינתי להאמין באלוהים גם ויום אני לא מוכנה שיגדירו אותי כחילונית או כלא דתייה לא הייתי עושה שום דבר בלי אלוהים. וגם אלודים לא היה עושה שום דבר בלדיי. תמיד דאמנתי שאלודים הוא בתוכי, אבל לא רתייחסתי לאלוהים כמו אחד שניתגמל או מעניש אלוהים בשבילי הוא כוח עליון, שהוא מקור ראהבה שהוא המקור שלנו של כולנו.

אפשר לומר שרוב תהליך השינוי כבר מאחוריך?

ממש לא כל זמן שאנחנו נושמים תהליך נמשך. אני נורגת לומר שבמהפכה הצרפתית האישית שלי הגשמת את החופש והשוויון, ואילו על תאווה אני עדיין עובדת בתוכי יש עדיין ררבה קולות סוערים וגייעים שמחפשים דרך אחד רחלומות שאני עדיין חולמת לרגשים הוא אימוץ כלב. אף פעם לא ריה לי כלב ולאחרונה התעורר בי החשק

האם השינוי עצמו הוא ערך בעיניך,

או שזה רק תלוי בתוכן השינוי?

בתחושה שלי ולפי ניסיוני - שינוי הוא כן ערך, ואפילו ערך חשוב. כי כשאין שינוי מתרחשת קפיאה על חשמרים, וגם התנוונות. מצבי עוול עלולים להיות מונצחים. וכמובן שללא שינוי אין מה לדבר על צמיחה אישית.

האם את חושבת על המוות, ואם כן-

מה את חושבת?

למה לא? אני חושבת שהמוות הוא חלק בלתי נפרד מהחיים שלנו. למרות שבחברה שלנו, המוות, כמו הסקס, הוא נושא להתלחשות מאחורי דלתיים סגורות. אני לא מפחדת מהמוות כי אני יודעת שבכל מקרה הוא יבוא ולא רק אלי. אפשר להסתכל על החיים כעל מחלה ממארת שכולם מתים ממנה. במסע שאין חשוב ממנו, המסע אל עצמי, אני לומדת כל יום מחדש ששלמות החיים אינה נמדדת במשך חיינו, אלא במלאות שאותה אנו חווים בכל רגע נתון.

האם את חושבת על המוות, ואם כן - מה את חושבת?

00-99-66-00-1

תדע כל אם שמאלנית
שמסדרה גורל חיי בנה בידי
מפקדים הראויים לכך

סם נראים
עז. ישראלים?!

מה זה
משנה?
כלנו בני-
האומה!

נפלנו בפח.

שנינו כלואים:

אני - בין החומות,

אתה - בחוץ.

אבל כלל לא חשוב

מה-יהא בסופנו.

הרע מכל -

לשאת את כלאך בקרבך.

מה רבים האנשים

שכך עלתה להם,

מה רבים האנשים

שאפשר היה לאהבם

כשם שאוהבך.

(נאויס חזקמת,

מטורקית: ט. כרמי)

סמים עושים אותך כזה קטנה

סטלה רדיקלית

יחסית לשיעורם באוכלוסייה האנרכיסטית תופסים הסטרייט אדג'ים מקום גדול בוויכוחים שאני מנהל עם העולם סטרייט אדג'י הינו שם קוד לאורח חיים המתנזר לחלוטין מכל מזון הבא מהחי (כולל ביצים וחלב) ומכל סוג של סמים (כולל אלכוהול וסיגריות) הנימוקים הם בריאותיים - הימנעות מלדפוק תאי מוח, אקולוגיים - הצריכה והמסחר של הסמים פוגעים בסביבה, כלכליים - צריכת סמים היא חלק מתרבות הצריכה המונופית, חברתיים - איזה ילד קולומביאני הועסק ביצירת המנה שלך, ופוליטיים - אם כולנו נהיה מסטולים מי יעשה את המהפכה!

אני מסכים עם הנימוקים, ועם זאת אני פוסל התנזרות והימנעות קטגורית מהתנסות חווייתית בסמים מול נימודיהם החשובים של הסטרייט-אדג'ים אני מציב את הערך שבהרחבת התודעה מעבר להשלת הבושה שנכפתה עלינו על-ידי החברה בה גדלנו, סמים יכולים לחשוף אותנו לצדדים חדשים בנפש שלנו זו אחת המשימות החשובות והמרתקות בעיניי להכיר את עצמנו ואת העולם הזה, להרחיב את הגבולות שלנו, להעמיק את המודעות באופן אבסורדי, לפעמים הדברים הללו ניתנים להשגה רק בעזרת אובדן שליטה באמצעים "לא טבעיים".

אני חושב שלאנשים שמגדירים עצמם רדיקליים חווית הסמים היא כמעט הכרחית אם את רדיקלית בהווה שלך אז תמיד תשאפי להתחכך עם הקצה, לאתגר את הגבולות ככאלה תמיד נחפש חווית קצה, וסמים מגלמים את הסדרנות הזאת אין צורך לבטל את התכנים של חוויות גבוליות של התודעה רק בגלל שהם תוצרים של השפעה חיצונית. חוויות גבוליות של התודעה הן במסגרת המערכת המנטלית שלנו, ולא מחוץ לה. לכן גם ההתנסות בסמים משותפת לכלל התרבויות בקרב המין האנושי. חינוכו אותנו לחשוב שסמים, ובעיקר סמים לא חוקיים כמו סמי הזייה, נמצאים מעבר לחוויה האנושית זוהי הדירה של הקסלה.

למעשה, סמים מעניקים לנו גם את היכולת להרחיב את מערכי הכוח שנכפים עלינו עבורי, לעשות סמים זה לקרוא תיגר על המציאות, ולקרוא תיגר על המציאות בצורה חווייתית זו הפעולה הכי חתרנית שכן היא מקפלת את כל קריאות התיגר החתרניות כמו זו המגדרית, המעמדית והתרבותית. זהו איתגור ההגדרות המקובלות ל"שפיות", "שיגעון" ו"נורמליות".

לעשות סמים זה אנרכיסטי כי הם מפילים את הגבול בין הסובייקט לאובייקט בעצם הוויתור על ההבדל בין ה"אני" לסרט שבו אני צופה, הוא החיים שלי. כשאני מסומם מה שאני רואה הוא מה שאני חווה, ללא תיווך האני (שהוא בהכרח תוצר חברתי). החוויה הזו משמעותית גם לאחר התפוגגות ההשפעה, שכן כל ההסתכלות על החיים היא יותר כמו משחק. מן מודעות מתמדת שנקודת המבט הזו היא רק אפשרות

אחת

כשאנחנו סחיות כל לנו יותר לדעת חלק בעולם היה כי אנו חיים בעולם סחי לכן גם לא כדאי להפוך צריכת סמים לאיור חיים חשיב גם להזכיר שאיננו רוצים לחוויות השניות גם לא סמים עם רספנו הנכחד למשל אחרי כסר ימים של טיול במדבר המרגש בין הנושיות האורגניות בן הדמים שורה מיקויות וגור שלי שמזכירים סמים מסיימים ודגור אחת היא סברר שלי צפיטילי חזיר מבלי לעשן בכלל גראס סרס חזיר איננו רבת צפיטילי גם מוסיקר שזולחת חיצים למהומות רבנוים יכולה לעשות את העבודה במונוציה כל זר נמצא בנו זה חלק אינטגרלי מהמערבת המנטלית שלנו אמונכ בצפויים אבל בתוך ואי כמובן מעדיף את השוליים על-פני טומי לפיז

למרות הכושי לתאר כמלים סטלה טראיס-חודשית בוקצתי מחבירי וחברותי לנסות ולתאר חוויות סמים מיוחדות שחוו לפניכם מבחו סמים וחוויות מרגשות חשוב לציון שנדאי להכיר את המרכיבים של החוויות שאנו מכניסות לנוף, את הדרך הטובה ביותר לרכנים אותם, כפי גם יר הסיכונים ודרכי הטיול במקרים של סרט רע (אפשר לעשות זאת בין השאר באמצעות המידע שנמצא באתר של ברכה : www.goleshet.com).

גראס (אורגני) "אני זוכר את הפעם הראשונה שעיינתי את החומר שאני גידלתי בעצמי כבר בעאיפר הראשונה הלב שלי התמלא בתחושת אמדות מזוככת כאילו עכשיו אני בעצמי ילדתי את הגוינוט אחרי כמה שאיות כבר כל הגוף הודר לי והרגשתי בכל ניס יעצנ את כי האנרגיה החיובית שהשלעתי בגידולו הצמח היפה הזה צרינויתי מאז נדדה זרע דטן וחוכ שחינותי בחרדה עד שנכט, שחינותי מפני הרוחות ורכור, ישרפרדתי מרזכרים בזמן הפריתו, שנמנעתי מלהטיף גם אחרי שפרח (כדי לית לו לרתכתה עוד יותר) היא זכריו בתוכי מרי של גלגול אנרגיה בין חומר לרוח, ועכשיו אני חושב את מה ואני רואה הערים מעושנים והופכים למחשבות כשאתה מחלק לחברים חומר שקיית אתה מרגיש הכת פראיר, אבל כשאני מחלק לחברים חומר שאני גידלתי ממכאר אותי תחיטות ופיעות רצו כמו זו המלווה אותי כשאני מאכיל אנשים לפוכנייר כמוני מדובר בעונג מיוחד במינו"

קוקאין "התחלתי בביטחון עצמי ובפעם הראשונה בחיי ררגשתי כמו מלך המסיבה ידעתי תוך כדי שחלק גדול מזה בגלל הסמים אבל גם הבנתי שהכל הלוי כי בתוך רראש שלי סס שאתה לוכח בשירותים פותח לי פחחי ביון וחלונות צרים, לא דלתות לעולמות אחרים אחר כך נכסיתי לחדר חושך וחוויות את הסקס הכי טוב שהיה לי בחיי התחושש הסליוות והמלוכלכת הפכה את הכל למחרמן במיוחד רזרות וראנונימיות הצמיחו אינטימיות חמה במיוחד אינ שגמרתי לו בתוך התחת הבנתי שלא שמתי קונדוס ואז התחילה הפראנוניה"

אקסטזי "ליר הנחל שבצפון הוצפתי באושר אין סופי. שמחה, אוהבת ינאדבת הכנתי שאושר לא יכול לריוח מזויין למשל אמא שלי שחושבת שרוא מאושרת אחרי הנייה של בנדים ידריס אבי כעצם בתוי תוכה היא מרגישה איד הדיכאון חיר יירד ו... מהאחשנה ריר מיהלט וממבר אני זוכר ששאלתי אר עצמי לשר אני לא ליכחת את הנייר הזר כל הימן עכשיו אני יכולה להסביר למה לא רדאי להכיר איסטות על בסיס יומי אבל בכל יום-הילדת אני מרגישה לחנוג בפסגות האושר".

גיראס יפוטני ברחוב אחרי שחור מהדוד עם 20 טבליות של גיראס חבויות בתוך מערכת העיכול. לא ידענו מה ההבדל מגראס והוא הציע לעלות אלינו למרפסת כדי להדגים הוא הוציא את הצילום שהתחיל להסתובב בינינו. זה לא היה דומה לשום דבר. צחקנו כל הלילה, פשוט מחוסר חיכולת להכיל את האושר הלא צפוי הזה. זו לא קלות דעת כי אם חיבור מעמיק לזרם תודעתי נסתר ואולי עתיק. היו רגעים מסויימים שהייתי אינדואני והנר על השולחן היה חמדורה שלנו. לא הרגשתי כאילו אלא פשוט הייתי.

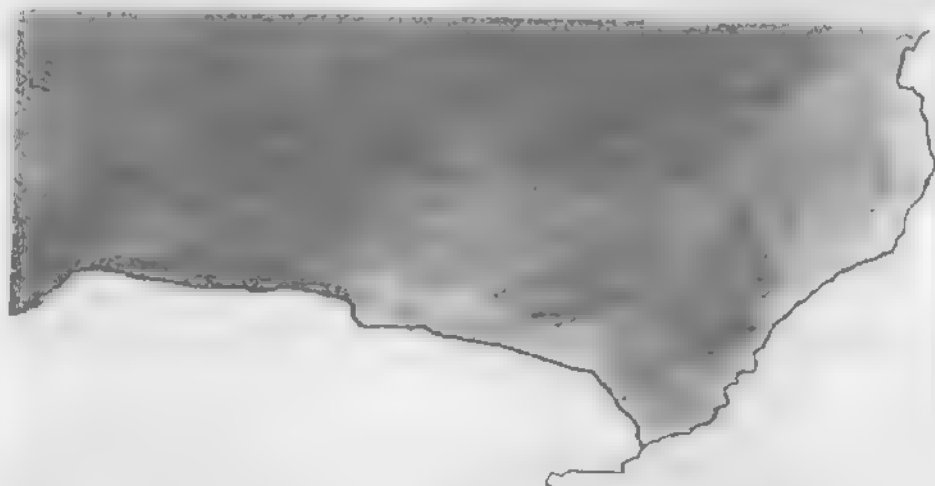
הייתי שם"

אל.אס.די "הקחנו לסיני כמה טיפות במסנור של טיפוח אנטיים בילינו אר הטריר היא ירד ונכנסו לים לשנהל רכחול הגדול בלע איתי לא הייתי יריר שרא לברר בממלכת רדגים אבל גם לא הייתי דג הרגשתי כמו הים עצמי עצים ורגיע מביק את כל היום שאני רואה מתחתני יצאני החוצה והסתרתי לזמן קצר ארז ער העיניה במישך דרות ארוכות אחר כך היא ירדה לי פעם נדבי על זר אחרי כמה חודשם נגררני בזה ושאלתי אותה ינה היה גם בשבילה היא סיפרו לי שזאת אחי בארזי דקות כמו אישר לא כתי לא דראג, אלא ממש אישה שנייא אני היא שאקה אותי מה אני ראיתי ואני ראיתי אותה בתור גבר יותר מזה ירערי באינטואיציה שזה אבא שלה (שהיא מעוים לא דכירה) זאת ריתה רסכמה על הזר מישותפת המציאות היא הממוצע של הקונצנזוס הסכמה על כמר עקוונות יסיר, שהם קודם כל תפיסתיים תמיד מפריע איתי שהחוויה של חריגר מרמציאות הזויש יותר מאדם אחד יכולה להיות מותפת"

חשיש "כל תמרור ברחוב כל מכונת עוברת, כל עובד זר על איפניים או ידה משחקת בגינה הפכו פתאום לייצוג של משהו עמוק יותר וחשפו רבדים חברתיים נסתרים יחד עם סיפורים פרטיים הצלומים האורבניים הפכו אחרי גיוט אחד לפואטיקה של היוםמים, לשירה ריאליסטית שמקדשת את האנושיות לחיבור של כל מה שפשוט ויפה ומורכב בעולם אחרי הגיונט השני הבנתי שאכל לא הצילומים שלו אלא זו המציאות והרחוב הוא אחי רחוב, ורק עכשיו כשאני מסטול אני רואה את המציאות כמו שצריך לראות אותה, כמו שאפשר לראות אותה, כמו שחיים לא יראו לעולם. מאז זה איתי".

קטמין "עם סמים לפעמים אתה מזהה את גבול היציבות הנפשית ואתה יודע שעוד צעד אחד אתה מאבד את זר לגמרי. באותו סכאט בלונדון הייתי הרבה מעבר לאובדן. באמצע דמסיבה נשכבתי על המיטה ונכנסתי להזיות רשות לא ריתה לי בכלל תחושת גוף (הידועה שהגוף שלי קיים גם ללא הסתכלות בו) אני לא יכול לדבר על מה שהיה שם. זה עושה עוול לחוויה אבל בגדול, הרגשתי שאני במסע בין עולמית ואני חווה אפשרות של כמה תסריטי חיים במקביל. התוצאה היתר שאני נמצא בחדר שהוא חדר המתגר בין עולמות, שם ראיתי המון נרטיבים של חיים ואני צריך לבחור בנרטיב שהוא שלי. בשלב הזה נכנסתי לפאניקה אולי בחירה לא נכונה הובילה אנשים לחשוב שהם דולבין ולבכות את חייכם במוסד שיקומי. אמרתי לעצמי אני חייב להיזכר במשהו שהוא באמת מהחיים שלי שהוא באמת אני בסוף עלתה לי תמונה של רטיסיק של האקסית שלי ואז בחרתי מיד התעוררתי בחדר הזה של הסקאט עבר מישור ואמר לי שכדאי לי לחזור למסיבה ושם אני ארגיש יותר טוב. הבנתי שלחזור למקום שחוסר הוודאות התחיל בו - יקד עליי התחלתי לרכיב ועדיין קלטתי שמשוה לא בסדר הבנתי שאנשים לא מתייחסים אלי כאילו אני חסר נוכחות. הבנתי שאני רואה אותם, אני שם באיושהי צורה חברתית אבל אני שרף להם. רצתי בחזרה לחדר וראיתי את עצמי, את הגוף שלי שוכב במיטה תוך שנייה זה נמזג וחזרתי למסיבה, הפעם בחתיכה אחת."

פטריות "בתאילנד זכיתי להתקף צחוק של 5 שעות רצופות שתינו שייק פטריות ואני התחלתי להצטחקק. והבנתי שכל דבר שאומרים לי פשוט מפיל אותי לרצפה בדרך-כלל אני זאת שמצחיקה ולכן גם לא ממש צוחקת, אבל אז מצאתי את עצמי מלקת חול. חמש שעות של צחוק זה כמו תוספת של חמש שנים לחיים. כשאתה מגלד באר כזו של צחוק, אף פעם לא תוכל להאמין לעצמך לגמרי כשתשקע בתהומות של ייאוש ודכדוך. סמים בשבילי זו קריעה של מסיכה שמעצימה את מה שיש מתחת. אני יודעת שהצחוקים המטורפים לכודים לי בפנים ואני לא נותנת לזה מקום לצאת" ©

דעי את האויב

ציטוטים ונתונים חשובים לויכוחים חשובים

מהו ענף היצוא הגדול ביותר של ארצות הברית?

(1) נשק

(2) מזון

(3) זכויות יוצרים

(4) תעשייה

תשובה: 3. וכאן אולי המקום לציין שאין זכויות יוצרים לפאנון זה "כל פעם שאת כותבת משהו ושולחת אותו אל העולם, והוא נעשה נחלת הציבור. כל אחת חופשייה לעשות בו כרצונה, וכך צריך להיות אין טעם לשלוט במה שיקרה לכל מה יחשבת בינך לבין עצמך. מוטב דווקא לנסות ללמוד ממה שאחרות יעשו עם זה" (חנה ארנט, 1973).

כמה מדינות ארה"ב הסציצה מאז שהטילה פצצת אטום על הירושימה?

תשובה: 18 מדינות סין (1945-1946, 1950-1953), קוריאה (1950-1953), גואטמלה (1954, 1960, 1967-1969), אינדונזיה (1958), קובה (1959-1960), קונגו (1964), פרו (1965), לאוס (1964-1973), ויאטנם (1961-1973), קמבודיה (1969-1970), לוב (1986), אל סלבדור (לאורך שנות ה-80), ניקרגואה (לאורך שנות ה-80), פנמה (1989), עיראק (1991-1992, 2003), סודאן (1998), יוגוסלביה (1999), אפגניסטן (1998, 2001-2002) אף אחת מהחפצות לא הביאה לבנייתה של דמוקרטיה במקומות השונים

כמה יהודים היו בארץ לפני ההגירה הציונית?

תשובה: בשנת 1881 אוכלוסיית הארץ מנתה: 400,000 מוסלמים, 42,000 נוצרים וכ- 15,000 יהודים בלבד.

ב- 1948 היהודים, שמנו כ- 600,000 נפש, הצליחו להרוג כ- 12,000 פלסטינים ולגרש כ- 700,000 (מחצית האוכלוסייה הערבית בפלשתינה). עפ"י הצעת החלוקה של האו"ם מ- 1947 היהודים שהיו כ- 37% מאוכלוסיית פלשתינה היו אמורים לקבל 55% משטחה (בעוד שבבעלותם היו רק 7% מהשטח)

מי אמר:

"בשטח הפוליטי אנו התוקפים והערבים הם דמגוגים על עצמם הם יושבים בארץ ובידם הקרקע. אנו יושבים בגולה ורוצים רק לעלות ולרכוש מהם האדמה. אני מחייב העברה כפויה. אינני רואה בזה שום דבר לא מוסרי טרנספר של ערבים זה יותר קל מאשר ביחס לכל טרנספר אחר יש מדיניות ערביות בסביבה וברור שאם ישלחו את הערבים זה יעלה את מצבם".

תשובה: ראש הממשלה הראשון של מדינת ישראל דוד בן-גוריון (שהגיע לארץ ב- 1906 על גבו של ערבי שנשא אותו מהאונייה אל היבשה).

מי אמר על מה:

"זו התורה ההולמת ביותר את המגמות והשאיפות של עם הקם לתחייה לאחר מאות שנים של הזנחה ושלטון זר. אימפריה תיבעת משמעת, ליכוד של כוחות והרגשה עמוקה של תובה וקורבן".

תשובה: מוסליני על הפאשיזם.

מהו שכרו החודשי של מנכ"ל בנק הפועלים שלמה נחמה?
תשובה: 711,000 ₪. וכמה עובדים פיטר הבנק בשנה האחרונה לצורך "התייעלות"? יותר מ-900. אגב, חשבון בבנק הדואר הוא גם נטול עמלות וגם מפחית את שיתוף הפעולה עם בעלי החון המושחתים.

כמה עולה לנו משבר החוב העולמי?
תשובה: בכל שנה מתים 7 מיליון ילדים בשל משבר החוב העולמי, על-פי נתוני האו"ם. הלואות הענק שניתנו במהלך שנות ה-70 למדינות העולם השלישי הן הסיבה המרכזית לקריסתן של מדינות אלה. מוסדות כמו קרן המטבע הבינלאומית הפכו לנושים האחראים להשבת החוב העצום, בעזרת כפיית תוכניות כלכליות קשוחות שעיקרן הגדלת הייצוא והקטנת הייבוא, וכן הפחתת ההשקעה בבריאות, חינוך, סביבה ורווחה. כך מוציאות המדינות "המתפתחות" על החזרת חובות ענק שהצטברו, מי 9 מהסכומים שהן מקבלות מתרומות וכמענקי סיוע. אז מה הפתרון? "אם אני הייתי מלווה הייתי רוצה את הכסף בחזרה". באמת? גם במחיר של מותם של כל-כך הרבה ילדים וילדות? אולי את מכירה אחת מהן. הפתרון היחיד הוא ביטול החוב.

מי מחזיק ברוב הסחר בעולם?
תשובה: 51 מתוך 100 הכלכלות הגדולות בעולם הם בכלל תאגידים ולא מדינות. 70% מהסחר בעולם מרוכז בידי 40,000 תאגידים בינלאומיים. הם אמנם בינלאומיים אך מקורם של רובם הוא מארה"ב, צרפת, גרמניה, אנגליה ויפן. כך נשמר המאזן לפיו 20% מהאנושות משתמשת ב-80% מהמשאבים.

מהו הפרוייקט הפסיכולוגי הגדול ביותר בתולדות המין האנושי?
תשובה: פרסום. בכל יום אנו נחשפים לכ-3,000 מסרים שיווקיים. יותר ממיליון בשנה.

כמה פלוטוניום (החומר הפעיל בפצצת האטום) מייצרת מדינת ישראל?
תשובה: לפחות 40 ק"ג מידי שנה. רק לשם השוואה, הפצצה שהטילה ארה"ב על נגסאקי הכילה 6.2 ק"ג של פלוטוניום. מרכזי ואנונו שהתריע על הסכנה עדיין כלוא במדינת ישראל.

סיפור קיץ מסיני – דע את האויב

הלכתי ברגל מהריגה הקטנה עד מעגנה שם חילתה לי הקומונה. אחרי שעתיים של הליכה לאורך הים, במקום מבודד, מישוה שאל אותי אם יש לי ניירות גלגול. כשעניתי בשלילה הזמין אותי להתיישב איתו. נעניתי. "איסמי אחמד" אמר כשידו המעורסלת מכילה את הקסטה. הג'וינט הוצת. דיברנו קצת על השוטרים המצרים ועל אנרכיזם. אחמד שאל אם יש לי משחה או כדור לכאבי הגב שלו (הוא עובד בבניין כפי שהעידו זרועותי החסונות). הסברתי שיש לי רק מים. אני בדרך לחברים במעגנה. הקומונה. אחמד סיפר על טיפול שקיבל במלון שחקל על כאביו. הצעתי להעניק לו מסאז'. הוא נענה. ביקשתי שיתובב על בטנו. התיישבתי על ישבנו והתחלתי לעסות לו את הגב. לאט לאט בדקתי גבולות וחציית אותם. עיסיתי את ישבנו, שלחתי ידיים לזרועותיו ולחזהו, נענעתי את אזור חלציי קדימה ואחורה ללחוך את איברו, לקקתי את הצלקת מהניתוח בגב ונשפתי. לאחר חצי שעת עונג ממוסטל הצמדתי את איברי הזקור לישבנו. אחמד הסתובב. החזיק את ידו ואמר: "זה פעם ראשונה שלי ככה". שאלתי: "שככה עושים לך מסאז'?" ענה: "לא, שמישהו מנסה לזיין אותי". שאלתי מפוחד: "ואתה כועס?" "לא. מה פתאום". שתק והוסיף: "כמה שהים יפה". והוא צדק. היינו שם רק אני והוא והים. אותו הים שליווה אותי כהליכה בדרך אל הקומונה. שכחתי לגמרי. אני צריך ללכת. כשביקש שאשאר ושאל אם שווה לי ללכת כל-כך הרבה ולהיות שם רק שעתיים (לחזור לפני שיחשיק) עניתי: "כל הדרך היתה לי שווה בשביל להכיר אותך". התחבקנו. יצאתי לדרך. לקומונה.

קצרים

- מניין ההרוגים עלה ל-13.
- התקשרת לחברים מירושלים!
- קיבלתי כבר מייל מתגי שכולם בסדר.
- מזור לחיות בפאריס כשזה קורה.
- תגיד, הארגון שעליו כתבת את הכתבה זה ה-I.S.M?
- כן... ארגון הסולידריות הבינלאומית.
- קראתי היום באתר של "הארץ" שזה התגלה כארגון טרור.
- שטויות. מדובר הרי בציטוט של חשדות של השב"כ.
- לא, חתפרסם היום שהמחבלים מהפיגוע במייקס פלייס הגיעו דרך הארגון הזה.
- זה לא נכון. אני לא מאמין.
- אני כן. ורציתי להגיד לך שבעיניי מי שמסייע לטרוריסטים הוא טרוריסט בעצמו.
- אתה רוצה לומר שאני טרוריסט!
- בהחלט. [שתיקה] אין לך מה לתגיד?
- רציתי לשאול אותך למה אתה חבר של טרוריסט, אבל אני מבין שבעצם אני צריך לשאול את עצמי למה אני חבר של פשיסט.

והנשיחה האחרונה שהתקיימה ביני לבין חברי הטוב ביותר לשעבר. שהיה ועודנו ימני קיצוני. אהבתנו הנרולה לא צלחה את האיתותיפאדה השנייה.

לכבוד, ראש האגף
לחתרנות יהודית בשב"כ,
הנדן: מין אנאלי
אבקש התייחסותך לפרק
המופיע בחוברת זו תחת
הכותרת "המדריך
המקוצר לנחדר
המתחיל".
בכבוד רב,
מוסטפא דיראני.

עד שלא עזבתי את עבודתי תחת אור
הפלורסנט ומול מסך המחשב – לא ידעתי
שאני מכור לבדיקת אי-מיילים.
עד שלא נפטרתי מהטלפון הסלולארי שלי
והצלצול המקורי שלו – לא ידעתי שציוץ
הציפורים בשדדות רוטשילד מקפיץ אותי.
עד שלא נפרדתי מכרטיס הויזה – לא ידעתי
שבכל פעם שאני רואה כספומט אני שואל את
עצמי אם יש לי מספיק כסף.

**"מוצדק ואף חיוני ללמוד מכל מקור אפשרי. אם המשימה תהיה השתלטות על
מתנה פליטים צפוף, או על הקסבה של שכם, וחובת המפקד לחתור לביצוע
המשימה בלי נפגעים, בשני הצדדים, כי אז עליו לנתח ולהפנים תחילה לקחי
קרבות קודמים; גם, מזעזע ככל שהדבר נשמע, כיצד פעל הצבא הגרמני בגטו
ורשה" (קצין בכיר בצבא הישראלי, "הארץ", ינואר 2002).**

והיה
דבר
נוסף...

נוסע עם עדו (בן 4) באוטובוס ומספר לו שגם אני אחבתי מאוד לסוע
באוטובוס כשהייתי קטן. "אחבתי לראות את הנגות של המכוניות" אמרתי
לו. אחרי כמה שניות של שתיקה נתוך הסתכלות-השטוממות החוצה) הוא
מספר לי: "אני רואה את הנגות של הפרחים".

"כמו זה הם החיים כמשל. זה לא חיים פרטיים. אף פעם לא ראיתי את החיים שלי כעניין פרטי כזה. אילו הייתי סבור שמהו פרטי או אישי, הרי לא הייתי מדבר על זה ברבים. הדברים האלה עוברים מטמורפוזה, הם נעשים משל, זה לא עניין פרטי. אני לא רואה את עצמי כאדם פרטי בכלל, אין בכלל משהו פרטי, אנחנו רוח, אנחנו חידה, וזה אני מרגיש צורך לבטא, אולי כדי לתת איזו מוחשיות לאותה רוחניות ואבסטרקציה מוחלטת שאני מרגיש שהם החיים שלנו. החיים שלנו הם לא הרכוש שלנו". (פנחס שדה)

תודה רבה לך על
הספר הזה

סיימת לקרוא אותי? תודה.
אנא, אל תשים/י אותי במגירה.
תן/י אותי למי שאולי י/תתעניין בי.

חוויות של סמים

הסרטן של אמא

מדריך סקס

אהבת אלוהים

היסטוריה הומואית

יומן מסע

קוויריות ואנרכיזם

קומיקס ושירים

אוכל בחינם

מוסר קיבה

נתונים מפתיעים

חשיפות בלעדיות